

BİRLİK

MAYIS
1979
SAYI: 5

TÜRKİYELİ ÖĞRENCİLER KONFEDERASYONU/ YURT DIŞI

Örgütleme Komitesi (TÖK/YD-ÖK) Yayın Organı

August SPIES

Adolph FISCHER

Attention Workingmen!

GREAT

MASS-MEETING

TO-NIGHT, at 7.30 o'clock,

AT THE

HAYMARKET, Randolph St, Bet. Desplaines and Halsted.

Good Speakers will be present to denounce the latest atrocious act of the police, the shooting of our fellow-workmen yesterday afternoon.

Workingmen Arm Yourselves and Appear in Full Force!

THE EXECUTIVE COMMITTEE

Achtung, Arbeiter!

Große

Massen-Versammlung

Heute Abend, ½8 Uhr, auf dem

Heumarkt, Randolph-Straße, zwischen Desplaines- u. Halsted-Str.

Gute Redner werden den neuesten Schurkenstreich der Polizei, indem sie gestern Nachmittag unsere Brüder erschoß, geißeln.

Arbeiter, bewaffnet Euch und erscheint massenhaft!

Das Executiv-Comite.

REVENGE!

Workingmen, to Arms!!!

Your masters sent out their bloodhounds — the police —; they killed six of your brothers at McCormicks this afternoon. They killed the poor wretches, because they, like you, had the courage to disobey the supreme will of your bosses. They killed them, because they dared ask for the shortenin of the hours of toil. They killed them to show you, "Free American Citizens", that you must be satisfied and contended with whatever your bosses condescend to allow you, or you will get killed!

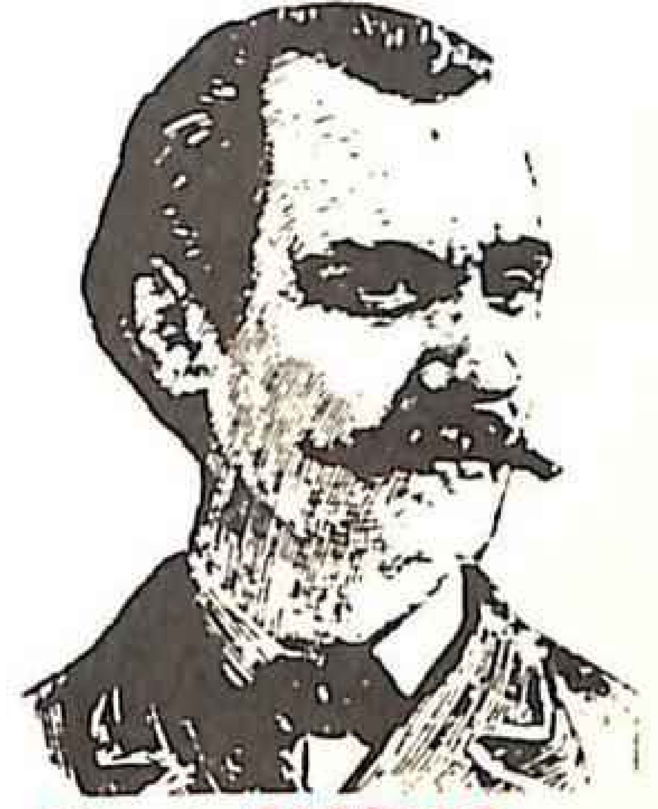
You have for years endured the most abject humiliations; you have for years suffered unmeasurable iniquities; you have worked yourself to death; you have endured the pangs of want and hunger; your Children you have sacrificed to the factory-lords — in short: You have been miserable and obedient slave all these years: Why? To satisfy the insatiable greed, to fill the coffers of your lazy thieving master? When you ask them now to lessen your burden, he sends his bloodhounds out to shoot you, kill you!

If you ar men, if you are the sons of your grand sires, who have shed their blood to free you, then you will rise i your might, Hercules, and destroy the hideous monster that seeks to destroy you. To arms we call you, to arms!

Your Brothers.

Rache! Rache!

Arbeiter, zu den Waffen!

Albert PARSONS

George ENGEL

Louis LINGG

ŞİKAGO ŞEHİTLERİNİ ANIYORUZ

İÇİNDEKİLER

A.T.Ö.F

Almanya Türkiyeli
Öğrenciler Federasyonu
Otto Löwe str.1,
6 Frankfurt 90, W.GERMANY

B.T.Ö.F

Britanya Türkiyeli
Öğrenciler Federasyonu,
388/A Green Lanes,
London N4, ENGLAND

F.T.Ö.B

Fransa Türkiyeli
Öğrenciler Birliği
14 Rue du Faubourg,
St. Denis, Paris 75010, FRANCE

TÜM ÜYE FEDERASYONLARA, DERNEKLERE VE ÜYELERİMİZE!

Arkadaşlar;

Hepimizin bildiği gibi, ATÖF'ün 13.Kongresinden beri gündemde olan Yurtdışındaki Türkiyeli devrimci ve demokrat öğrencileri bir çatı altında örgütleme çabaları ürününü ATÖF'ün 15.Kongresinde verdi. Türkiyeli Öğrenciler Konfederasyonu/Yurt Dışı'nı örgütlemek üzere ATÖF, BTÖF, FTÖB ve Avusturya'daki yurtsever öğrencilerin temsilcilerinden oluşan bir Örgütleme Komitesi kuruldu.

Örgütleme Komitesi 2. toplantısında somut kararlar aldı, Konfederasyonu örgütleme yolunda önemli adımlar attı. En önemli kararlardan biri de her örgütün çıkardığı BİRLİK'lerle ilgili idi. Karar özetle şöyle idi:

A) Tek tek federasyonlar adına çıkan BİRLİK'ler yayınlarına son vermeli, TÖK-YD ÖK adına merkezi bir BİRLİK çıkarılmalıdır.

B) BİRLİK üç konuyu kapsamalıdır:

i) Haber-Yorum: Bu bölümde gerek dünya ve Türkiye, gerekse tek tek federasyon ve derneklerin bölgelerindeki önemli olay ve gelişmelere yer verilmelidir. Özellikle öğrenci gençliği ilgilendiren haberlere önem verilmelidir. Her üye federasyon ve dernek gelişmeleri ve haberleri derhal yazı kuruluna ulaştırmalıdır.

ii) Araştırmalar: BİRLİK esas olarak araştırma yazılarına önem vermelidir. Bu konuda 12 aylık bir araştırma programı tesbit edilmiş ve görev bölümü yapılmıştır.

iii) Sanat: BİRLİK çeşitli sanat dallarına önem vermeli, devrimci tiyatro, sinema, müzik, edebiyat, karikatür, şiir, grafik vs. üzerine inceleme yazıları sunmalı, tanıtmalıdır. Bu konuda görev bölümü yapıldı.

TÖK-YD(ÖK)'nın 2. toplantısında alınan kararlar ve gerçekleştirilen görev bölümü geçerliliğini korumaktadır ve 3. ve 4. toplantılarda da vurgulanmıştır.

Arkadaşlar;

TÖK-YD(ÖK)'nın kurulması Yurtdışındaki Türkiyeli öğrencilerin demokratik mücadelesinde meydana gelen çok anlamlı ve güçlü bir sıçramadır. Artık biz devrimci öğrencilerin demokratik mücadelesi tek tek ülkelerin dışına taşmış, TÖK-YD(ÖK) bütün batı Avrupa'daki Türkiyeli öğrencilerin devrimci iradelerini birleştirmede önemli bir adım olmuştur. İçinde yaşadığımız koşullarda örgütlü mücadelemiz daha fazla önem kazanmaktadır ve bugün örgütlü sesimiz daha gür, daha güçlüdür. Ancak şunun da bilincinde olalım: TÖK-YD'nin kurulması ve başarıyla çalışması için bizleri bugüne dek olduğundan daha da güç, daha da fedakâr ve daha da örgütlü bir mücadele beklemektedir. Örgütleme Komitemiz gücünü sizlerden almaktadır. Biz demokrat ve devrimci öğrenciler ne kadar derneklerimizi ve federasyonlarımızı daha da iyi çalışır hale getirir, organik bağlarımızı geliştirirsek, Örgütleme Komitemiz de çalışmalarında o kadar güçlü olacaktır.

Konfederasyonumuzun Kurucu Genel Kurulu için yapılan hazırlık çalışmalarındaki en önemli silahımız elinizdeki yayın organımızdır. BİRLİK'in 1. sayısında Örgütleme Komitesi'nin Konfederasyon için hazırladığı Program ve Tüzük taslakları yer alıyordu. Bu taslaklar bütün üye derneklerimizde tartışılmalı, değerlendirilmeli, görüşler tesbit edilmelidir. Eleştirilerimiz BİRLİK Yazı Kurulu'na ulaştırılmalıdır.

Bugüne dek çıkan BİRLİK sayı 2, 3-4 ve 5'te İRAN, FİLİSTİN, 12 MART, KADINLAR SORUNU ve 1 MAYIS konularında araştırmalar ve çeşitli haber ve yorumlar yer aldı. Ancak sanat bölümünde hala yeterli çalışma ve araştırmamız yok. Gönderilecek haber, yorum, araştırma ve sanat konusundaki yazıların gecikmesinin, yayın organımızın geç çıkması anlamına geldiğini bilelim. Bu konuda tüm aktif ve yönetici arkadaşlar kendilerini sorumlu hissetmeli ve BİRLİK'i tecrübelerimizi ve görüşlerimizi birbirimize aktardığımız güçlü bir silah haline getirmeliyiz.

Üzerimize düşen görevleri devrimci bir istek ve ciddiyetle yerine getirelim! Konfederasyonumuzun kuruluş çalışmaları, yayın organımız ve araştırma konularındaki görüş ve eleştirilerimizi iletelim ! Topladığımız tüm bilgi, malzeme ve resimleri Yazı Kurulu'na ulaştıralım! Konfederasyonumuzun en geniş propagandasını yapalım !

YAŞASIN TÖK-YD !

YAŞASIN YURT DIŞINDAKİ TÜRKİYELİ ÖĞRENCİLERİN DEVRİMCİ BİRLİĞİ !

TÖK-YD
Örgütleme Komitesi

TÜRKİYE

Kahrolsun Sıkıyönetim!

26 Aralık'ta hakim sınıfların tüm kesimlerinin uygulamaya koydukları sıkı yönetim 4 ayını halkımız üzerinde yoğun baskı ve zulümle doldurdu.

12 Mart döneminde uygulanan sıkıyönetime sözde karşı olan Ecevit ve partisi CHP, 26 Aralık'ta "demokratik hak ve özgürlükleri koruyacağı" iddiasıyla uygulamaya koyduğu sıkıyönetimle , ortadan kalkmamış demokratik hak bırakmadı. "Aşırı sağa ve aşırı sola" karşı uygulanacağı yalanıyla halkımızı zulüm ve sömürüye karşı mücadele - den alıkoymayı amaçlayan Ecevit ve partisi CHP, halkımızın baskı ve zulme karşı yiğitçe direndiğini görünce, çareyi sıkıyönetimi uzatmak ve genişletmekte gördü.

26 Nisan'da Milli Güvenlik Kurulu ve Bakanlar Kurulunun Cumhurbaşkanı Fahri Korutürk başkanlığındaki toplantısında sıkıyönetimin 13 ilden 19 ile yaygınlaştırılması ve 2 ay daha uzatılması Anayasanın 124. maddese gereğince kabul edildi. Adıyaman, Tunceli, Siirt, Diyarbakır, Mardin ve Hakkari illerinde de sıkıyönetim uygulanmaya kondu.

Sıkıyönetimin uygulanmasını yasalaştıran hakim sınıfların faşist anayasasının 124. maddesi şöyle:

" Savaş hali, savaş gerektirecek bir durumun başgöstermesi, ayaklanma olması veya vatan ve cumhuriyete karşı kuvvetli ve eylemli bir kalkışmanın veya ülkenin ve milletin bölünmezliğini içten veya dıştan tehlikeye düşüren veya anayasanın tanıdığı hür demokratik düzeni veya temel hak ve hürriyetleri ortadan kaldırmaya yönelen yaygın şiddet hareketleri hakkında kesin belirtilerin ortaya çıkması... " hallerinde sıkıyönetim uygulanır.

Bugün Türkiye'de hakim sınıfların menfaatleri için herhangi bir savaş durumu olmadığına göre, sıkıyönetim uygulamanın nedeni komprador patron - ağaların "hür demokratik düzeni"ndeki "temel hak ve özgürlükleri"ni ortadan kaldırmaya yönelik olanın halkımızın Devrim mücadelesi olduğu gün gibi ortadadır.

1. Ordu komutanlığı ise yayınladığı bildiride komprador patron-ağa devletinin, halkımızın devrim mücadelesi - nin tehdidi altında olduğunu ve sıkıyönetime bu yüzden gerek duyduklarını açıklamıştır:

"TBMM'ince sıkıyönetimin 2 ay daha uzatılması kabul edilmiştir.

"Bu karar ülkenin ve milletin bölünmezliği, Anayasanın tanıdığı hür ve demokratik düzeni, temel hak ve hürriyetleri ortadan kaldırmaya yönelik yaygın şiddet eylemlerinin el'an tehdidi altında bulunduğumuzu göstermektedir."

Tüm çabalarına rağmen hakim sınıfların sonlarının gelişini sıkıyönetim - lerle de engelleyemeyecekleri her gün daha iyi ortaya çıkmaktadır.

Her geçen yıl, ay ve günle söyledik lerinin halkımızı kandırmak olduğunu kendisi ispatlayan Ecevit, partisi CHP ve hükümeti, artık "halkçı" maskesi ile ortalarda gerinerek dolaşma imkânını bulamamaktadır. Gerçekler sahte halkçı maskeleri tuzla buz etmektedir. Ecevit'in halkımızı uyutmak için ortaya attığı yalanlar bir bir sergilen - mektedir. Çünkü ne hakim sınıfların sömürme hırsı, halkımızı iliğine kadar sömürmeleri, ne de halkımızın bu düzeni yıkma mücadelesi bir yıllık , bir mevsimlik ya da 2 aylık bir mücadeledir. Bu mücadele daha nice gerçekleri ve Ecevit gibi uşakların yüzünü ortaya çıkaracaktır.

Bugün sıkıyönetim altında her türlü zulme, yokluğa, açlığa göğüs geren çeşitli milliyetlerden işçi sınıfı ve halkımız her türlü zulmün üstesinden gelecektir.

Hakim Sınıfların Aralarındaki Çelişkiler Artıyor

Ülkemizde hakim sınıfların ekonomik krizler içinde yuvarlanmaları, halkımızın mücadelesi geliştikçe onları siyasi alanda da krizler içine sürmektedir. Hakim sınıfların sömürü huzuru bozuldukça, değişik emperyalist güçlere hizmet eden komprador patron-ağa partileri birbirlerine ateş püskürmektedirler.

Amerikan emperyalizminin uşağı AP, MHP, MSP "Ot bile 25 lira olmuş" diyerek, marul fiatlarından tutun da iş adamlarının isteklerine kadar her şeyi CHP hükümetini yıpratmakta kullanıyorlar. Hepsinin ortak olduğu nokta, bu hükümetin gidip yerine MC partilerinin gelmesidir.

Komprador patron-ağaların muhalefette ve iktidarda olanlarının gelenekleri olduğu gibi kalırken, birbirlerine karşı çelişkileri meclis toplantılarında tepişmeye dönüşmektedir. Sadece hakim sınıf partilerinin birbirleri arasındaki çelişkiler değil, tek tek partiler içinde de çelişkiler derinleşmektedir.

Bunların en güzel örneklerinden bir tanesi "Altılar" diye adlandırılan 6 "bağımsız" hükümet üyesinin "başkaldırması"dır.

Bilindiği gibi Ecevit 1978 yılı başında hükümet kurmak için çıktığı milletvekili pazarında bu 6 "milletvekili"ni satın almış ve CHP hükümetinde bakanlıkla "taltif" etmişti. 6 "bağımsız" bakan "Devletin milleti ve ülkesiyle bölünmezliğinin tehlikeye düştüğünü" ileri sürerek kendilerinin de içinde oldukları hükümeti suçladılar. "Anayasanın etkin bir şekilde kullanılmadığını", "bölücülüğe karşı mücadele edilmediğini", komprador patron-ağaların kan damarı olan emperyalist sermayenin Türkiye'ye çabucak akıtılmadığını ileri sürerek, "sıkıyönetimin uzatılması ve yaygınlaştırılmasını" istediler.

Bu durum diğer hakim sınıf partileri arasında sevinç çığlıklarına yolaçtı.

Senatör Metin Toker: "Bundan sonra yeni hükümet formülü arama dönemi olacak " şeklinde konuştu.
Demirel olayı hükümetin "veda mesajı" olarak niteledi.
Türkeş ise: "Hükümetin bir an önce gitmesi, milli koalisyon kurulmasını" talep etti. 6 bakana kutlama mesajı çekerek "beyanatınızla milletin vicdanına tercüman oldunuz. Devlete sahip olma şuurunun örneği olan haysiyetli davranışınızı tebrik ederim" dedi.

Aslında 6 bakanın yapılmasını istedikleri, hükümetin halkımızın mücadelesini bastırma yöntemlerinin daha etkin olması, geç kalınmaması, ihmalkâr davranılmaması yönünde bir ihtardan başka bir şey değildi.

Bu ihtar daha ziyade Amerikan emperyalizminin ülkemizdeki uşaklarının halkımızın mücadelesini bastırma yöntemleriyle uyumluluk içindedir, dolayısıyla onlar tarafından göklere çıkarılmıştır.

Ecevit ise "Hükümet meseleleri hükümet içinde konuşulur" diyerek 6 bakanla yaptığı toplantıda onlara gerekli teminatları verdikten sonra tekrar "Hükümet dimdik ayaktadır" diye pehlivan pozlarına büründü.

Halkımızın mücadelesi geliştikçe onu bastırmak için yöntemler arayan, değişik yöntemleri uygulamadıkları için birbirlerini suçlayan hakim sınıfların bu çelişkileri, halkımızın mücadelesinin bastırılması konusunda yoğunlaşmaktadır. "Bölücülüğe" karşı mücadele yaftası altında halkımızdan ödleri koptukça "daha fazla baskı, daha fazla baskı" diye haykıran hakim sınıfların bazı kesimleri telaş içinde çırpınırken, iktidarda olan faşist Ecevit hükümeti uygulanan herşeyin "ustaca" yapılması gerektiği görüşündedir. Hakim sınıf çevrelerinde konuşulan şu sözler çok ilginçtir:

'Ecevit'e yakın çevreler, "Başbakanın ordu ile halkın karşı karşıya gelmesinden endişe duyduğunu,
"Zaten çok duyarlı olan ve dışardan da durmadan kışkırtılan bölgede, halkın askerle karşı karşıya getirilmesi halinde, ufacık bir olayın büyüyüp kıvılcım meydana getirmesi Başbakana hakim. Bu yüzden bu konuda çok titiz hareket ediyor " ' diyerek Ecevit hükümetinin halkımızın mücadelesini bastırmadaki "usta" yöntemlerini açıklıyorlar.

Ama halkımızın mücadelesinin gelişmesi artık Ecevit'in "usta" yöntemleriyle de engellenemiyor. Nihayet Ecevit hükümet içinde çıkan çalkantılardan sonra yaptığı açıklamada:
" Ulusal birliğimize ve ülke bütünlüğüne yönelen bölücü ve sömürücü akımlara, bilerek ve bilmeyerek alet olan kişilere, derneklere veya başka kuruluşlara karşı etkin yasal önlemler alınacaktır" diyerek, artık "usta" yön

temlerin de sökmediği bir zamanda yaşadığımızı ve kendisinin de yüzüne taktığı maskeleri bir bir atmak zorunda olduğunu ortaya koydu.

Hakim sınıfların siyasi krizlerine ve birbirlerini yemelerine diğer bir örnekte CHP'den istifa eden 3 milletvekilidir. Hepsinin ortak isteği istikrarlı bir sömürü ortamı olan hakim sınıfların, istikrarsızlığa düştüklerinde istikrar için çare aradıkları, ve bunun için de temsilcilerinin istikrarlı yerler aradıkları dönemler çok olmuştur. Hatırlanacağı üzere, MC iktidarı döneminde de MC'nin halk içinde iyice teşhir olması ve ekonomik krizin derinleşmesi bir kısım milletvekilini istikrarı yer değiştirmede aramaya itmişti. Bugün istifa eden 3 milletvekilinin istifa nedenleri de özünde budur. Bu durum hakim sınıfların muhalefetteki kanadını daha çok bağırmaya, iktidardakihi ise milletvekili sayısını hesap etmeye, sandalyelerini sıkı tutmaya itti. Son durumda milletvekili dağılımı şöyledir:

CHP: 211
AP : 172
MSP: 24
Bağ: 20
MHP: 17
DP : 1
CGP: 1
Boş: 4

Hakim sınıfların özellikle Amerikancı ve Avrupacı kanatları arasındaki dalaşmada CHP kayıplara uğramakta, zaman MC partilerinin lehine işlemektedir. Bu dalaşmalar CHP hükümetini kıl üstünde yürür duruma getirmiştir.

Kapitalist-emperyalist sistemin içine düştüğü krizlerden dolayı ülkemizdeki hakim sınıfların da krizlere düşmeleri kaçınılmazdır. Bugün içinde yuvarlandıkları krizlerden halkımızın mücadelesini bastırarak kurtulmak isteyen hakim sınıflar birbirlerini de yıpratmaktadırlar. Halkımızın uşak devlete karşı mücadelesinin hızlanması, onları daha da çaresizlikler içine sürüklemekte, şaşkına döndürmektedir. Hakim sınıflar krizlerine geçici de olsa çare bulabilmek için her şeyi yapmaya hazırdırlar. Ama komprador patron-ağa devletinin artık ele alınacak sağlam bir parçası kalmamıştır. Gidişi yıkılma yolundadır.

1 Mayıs Engellenemez!

Hakim sınıflar sıkıyönetimi 13 ilden 19 ile çıkarttılar. Sıkıyönetim süresini 2 ay daha uzattıktan sonra işçi sınıfının mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs'ın İstanbul'da ve sıkıyönetim altındaki diğer şehirlerde kutlamayı yasakladılar.

Komprador patron ağa devleti tarafından resmen uluslararası işçi sınıfının mücadele ve dayanışma günü olarak tanınmayan 1 Mayıs'ı yıllarca işçi sınıfına ve emekçi kitlelere bahar bayramı olarak gösterilmeye çalışılmıştır.

Sıkıyönetim komutanlığının yayınladığı bildiride bir yandan 1 Mayıs'ı engellemek için alınan tedbirler sıralanırken, diğer yandan yazılan şu sözcükler hakim sınıfların bu çabalarını büyük bir gayretle sürdürdüklerini gösteriyor.

"Vatandaşlarımızın bahar bayramını huzur içinde geçirmeleri için sıkıyönetim güvenlik kuvvetlerince her türlü tedbir ve düzenin alındığını ve bu bildiri hilafına hareket edenler hakkında 1402 sayılı sıkıyönetim güvenlik kanunu gereğince işlem yapılacağı hususu ilgililere ve vatandaşlarımıza duyurulur."(29 Nisan Tercüman)

Ülkemizde halkımızın mücadelesinin gelişmesiyle "Bahar bayramı"ninnileri ile halkı uyutamayan hakim sınıflar 1 Mayıs'ın işçi sınıfı ve emekçi kitleler tarafından tarihi ve sosyal önemine laik bir şekilde kutlanmasının gelenek haline getirilip, halkımızın Komprador patron-ağa devletini yıkma mücadelesinde, onları bilinçlendirip, birleştireceğinden korktuklarından bu günü engellemek için ellerinden gelen her şekullanmışlardır ve kullanmaktadırlar.

Komprador ağaların tüm temsilcileri 1 Mayıs yürüyüşlerini yasakladıktan sonra hepside akıllarısıra işçi sınıfına ve halka gözdağı verdiler. Bunlardan Bülent Ecevit 1 Mayıs'ın yasaklanmasından sonra şöyle dedi:

"Ayrıca sıkıyönetim kararı bellidir. Ayrıca sıkıyönetimin uzatılmasından sonra bu karar yinelenmiştir. Sıkıyönetim aldığı kararları mutlaka uygular"(29 Nisan Milliyet)Diyerek her şeyi us

taca bir oldu bittiye getirirken işçi ve emekçilerden istediğinide şöyle açıklıyor:

"Ben özellikle işçilerimizin sağ duyusuna ve dar geçitlerden geçmekte olduğumuz bu dönemlerde özellikle devlet ve silahlı kuvvetlere yardımcı olacakları ve yasalara saygılı davranacakları kanımı sürdürüyorum."(29 Nisan Milliyet)

Diğer komprador patron ağa partileri de 1 Mayıs'ın engellenmesini aynı korkularından dolayı şiddetle savundular. Meydanların kızıl bayraklarla doldurulmasının,komünist propoğanda yapılmasının milletimiz için zararlarını açıkladılar.Ve hatta bunlardan AP 1Mayıs günü İstanbulda 1 Mayıs alanında "Bu vatan bölünmez" mitingi düzenleyeceklerini ilan etti.Hepsinin ortak amacı 1 Mayısı işçi sınıfının mücadele günü olarak kutlamasını engellemek.

Hakim sınıflar bunu yalnız 1979 da yapmadılar.Geçen yıllara dönüp baktığımızda her 1 Mayıs'ta aynı gayret içinde olduklarını görürüz.Bir çoğumuzun hafasında canlı bir şekilde duran 1 Mayıs 1977 de komprador patron ağa devletinin düzenlediği ve devrimcilere mal etmeye çalıştığı 37 kişinin(Resmi kaynaklara göre) öldürülmesiyle sonuçlanan katliam,hakim sınıfların bu çabalarının bir sonucuydu.1978 I Mayıs'ında İstanbul sokaklarına ordunun doldurulması, halkın 1 Mayıs'a katılmalarını engellemeye çalışmaları,devrimcileri katletmeleri yine onların bu çabalarının bir sonucu idi.

19 ilde uygulanan sıkıyönetimle gelinen1 Mayıs hakim sınıflar için geçtiğimiz yıllardan daha değişik bir öneme sahiptir.Çünkü komprador patron ağa devleti geçtiğimiz yıllardan farklı olarak varlığını sıkıyönetimle sürdürmek zorunda kalmıştır.İçte ve dışta içine düştüğü çıkmazlarla sarsılmaktadır.Bu durumda hiç kimsenin bu devlete ses çıkarmasına müsade etmemekte,halkımızın mücadelesine karşı tahammülsüzlüğü artmaktadır. Hakim sınıfların sırf halkı kandırmak için yüzlerine taktıkları "halkçılık" maskesi bile onlara a teşten gömlek olmaktadır.

Komprador Patron-Ağa Devleti 1 Mayıs'ta Terör Estirdi

Sıkıyönetim uygulanan 19 ilde 1 Mayıs gösterileri yasaklandı. Diğer illerde ise valilerin iznine bağlandı.

Istanbul'da 30 Nisan Pazartesi gece saat 24'ten 2 Mayıs Çarşamba sabah saat 5'e kadar sokağa çıkma yasağı kondu. Hakim sınıflar 1 aydan fazla bir zamandan beri gazetelerini boy.boy 1 Mayıs hakkında yazılarla doldurarak 1 Mayıs aleyhinde propaganda yaptılar. Amaçları geri bilinçli işçi ve emekçileri bu tür mücadele günlerinde dışarda tutmaktı. Ve bundan sonra da yaptıkları anti-propagandaya kanmayanlar üzerine canice saldırdılar.

1 Mayıs'ın önemini unutturma emellerinin yanısıra, bu fırsattan istifade ederek halk üzerinde terör estirmek , evleri basmak, devrimcileri zindanlara doldurmak gibi görevleri de unutmadılar.

Sıkıyönetim komutanlıkları bir yandan : "Ancak ülkemizin ve milletimizin karşı karşıya bulunduğu tehlikeleri çok iyi değerlendiren ve Türkiye'nin üstünde oynanmak istenen oyunların farkına varan yurtsever işçilerimizin büyük çoğunluğunu sinesinde toplayan sağduyu sahibi sendikalarımızın Istanbul'da 1 Mayıs günü bir miting yapılmasından vazgeçme kararları takdirle karşılanmaktadır." diyerek "uysal" sendika ağalarının sırtını sıvazladılar. Öte yandan halk düşmanı propaganda ve gözdağına kanmayan işçi ve emekçiler için sıkıyönetim bölgelerinde "dur" emrine uymayanlar için "Vur" emri çıkardılar.

Istanbul'da şehir giriş çıkışları tutuldu, her bir köşe arandı tarandı. 1 Mayıs yürüyüşünü Istanbul'da Taksim alanında sözde yapmaya çalışan TİP'li sosyal faşistlerin başını çektiği ve aralarında Behice Boran'ın da bulunduğu 300 kişi tutuklandı. Burjuva basına göre yalnız Istanbul'da 1 Mayıs günü tutuklananların sayısı 1139'dur.

— İzmir'de 1 Mayıs'a katılanların tümü arandı, 100 kişi tutuklandı.

— Ankara'da yürüyüş yapmak isteyen 300 kişi gözaltına alındı.

— Çorum'da 50 kişi gözaltına alındı. Burjuva basında çıkan haberlere göre 1 Mayıs ve 1 Mayıs yürüyüşü vesilesiy

le hakim sınıflar tarafından gözaltına alınanların sayısı 1 600 - 2 000 arasındadır.

Ülkede tüm hakim sınıf partileri aylardır 1 Mayıs'ta uygulayacakları faşist baskıların planlarını, tartışmalarını yaptılar. Bunlardan "halkçı" maskeli faşist CHP geçtiğimiz yıllarda halkı kandırmak için 1 Mayıs yürüyüşlerinden yanaymış gibi görünüyor, bazı CHP'liler 1 Mayıs yürüyüşlerine katılıyorlardı. Bu yıl devletin içinde bulunduğu şartlardan dolayı 1 Mayıs yürüyüşüne katılmama kararı aldılar.

Diğer hakim sınıf partileri CHP'nin hükümetten düşürülmesi için her kozu kullanırken, faşist CHP hükümetinin 1 Mayıs'ta uyguladığı teröre "Aferin" de diler. Parçası oldukları komprador patron-ağa devletinin gücünü gösterdiğini ilan ettiler, özlerinin aynı olduğunu ortaya koydular.

Bunlardan AP : "Nihayet devlet gücünü gösterdi.

Aylardan beri ilk defa devlet kuvvetleri, devletin gücünü ve kararlılığını ortaya koymaktadırlar" dedi. (Hürriyet, 2 Mayıs 1979)

Varsın hakim sınıflar ellerinden geleni ardlarına koymasınlar. Akıllarına gelen her türlü yolu denesinler. Yüzlerine beğendikleri maskeyi taksınlar ve de beğendikleri kılıklara bürünsünler, sendika ağalarıyla cilve yapsınlar, birbirlerini tekmelesinler. Çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı onların özlerini tanıyor. Onların kanının nereden geldiğini ve onların devletinin kime hizmet ettiğini görüyor ve durmuyor. Durmuyor çünkü onlar halk düşmanlıklarını bir kere ortaya koymamışlardır. Onlar 12 Martlarda, 1 Mayıs 1977lerde Sivas'ta, K.Maraş katliamlarında ve daha nice yerlerde ne mal olduklarını ortaya koymuşlardır. Onların bir bütün olarak yaptıkları düşünülürse, 1 Mayıs'ı engellemeye çalışmaları hiçte yadırganmaz.

Çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı bunları bir bir görüyor, öğreniyor. Sendika ağalarına 1 Mayıs'ın gerçekten nasıl kutlanacağını öğretmek, komprador patron ağa devletinin sıkıyönetimlerini, zulüm ve işkencelerini, tahtlarını, taçlarını başlarına Demokratik Halk Devrimi ile yıkmak için ilerliyor.

Sendika Ağaları ve 1 Mayıs

İşçi aristokratları ve sendika bürokratlarından oluşan sendika ağalarının görevleri işçi sınıfının mücadelesini kontrolleri altında tutup, hakim sınıflar için zararlı hale gelmesini önlemektir. Geçmişte tüm sendika ağaları ülkemizde komprador patron-ağa devletine bu şekilde hizmet etmişlerdir. Seçimlerde, grevlerde, ülkedeki siyasi meselelere tavır takınmada esas olarak bu devletin çıkarları doğrultusunda tavır takınmış, bu yolla halkı kandırmışlardır.

Sendika ağalarının gelişme yolu hakim sınıflar tarafından, onların yasalarına uydurularak sağlanan legal imkânlarla açılır. Çünkü ülkede işçi sınıfının ve emekçi halkın kazandığı demokratik hakları kullanmasında onun yolunu şaşırtmaya hakim sınıfların ihtiyacı vardır.

Bugün Türkiye'de sendika ağalarıyla (özellikle DİSK içindeki) komprador patron ağa devleti arasında çelişki - ler vardır. Kendilerini halka "devrimci", "ilerici" olarak gösteren DİSK içindeki sosyal faşistlerin komprador patron-ağa devletine çeşitli şekillerde karşı çıkıyor görünmeleri, onların halktan yana olduğu görünümünü vermektedir.

Aslında mesele hiçte öyle değildir. Bunlar arasında çelişkiler vardır. Fakat bunlar halk ile halk düşmanları arasındaki çelişkilerden değildir. Halk düşmanları arasındaki çelişkilerdendir. Onların özellikle sıkıyönetime karşıymış gibi görünmeleri, 1 Mayıs yürüyüşü yapmak için direnmiş görünmeleri gayet aldatıcıdır. Şimdi bu aldatıcı çelişkinin nedenlerine kısaca bakalım.

DİSK içinde toplanmış bulunan T'K'P, TİP gibi Rus sosyal emperyalizminin uşağı sosyal faşist partilerin ülkede devlet mekanizması içinde yuvalanarak kendilerine gelişme yolları bulup bir sosyalfaşist diktatörlük gerçekleştirme emelleri vardır. Sıkıyönetim ilanı ile, bunların gelişmek için kullandıkları ve ilâh gibi taptıkları legal imkânlar ortadan kalkma durumundadır. İşte sosyalfaşist sendika ağalarını sıkıyönetime karşı olmaya iten nedenler den birisi budur.

Sendika ağalarını sıkıyönetime karşı ve 1 Mayıs gösterilerini yapmaya taraftar eden bir diğer neden de "dev rimcilik" maskesiyle kandırdığı işçi kitlelerinden gelen tepkilerdir. Eğer onlar halk düşmanı yüzlerini açıktan gösterseler halk kitlelerini devrim a dına kandırmaları imkânsızlaşırdı.

1 Mayıs yürüyüşü konusunda CHP ile DİSK yöneticileri arasında geçen tartışmalarda, onların 1 Mayıs'ı işçi sı nıfının uluslararası mücadele ve daya nışma günü olduğu için kutlamadıkları anlaşılmaktadır. CHP yöneticilerinin yürüyüşten vazgeçme isteklerine DİSK yöneticileri şöyle cevap verdiler: " Ok yaydan çıktı bir kere. Kamuoyu na angaje olduk. Dönmeyeceğiz ! " (30 Nisan, Tercüman)

Bir başka neden ise, açık faşist dik tatörlük adım adım ilerleyip var olan demokratik hakları gaspetme yoluna gir dikçe, bir bakıma sendika ağalarının ayakları havada kalmaktadır. Onlar ha kim sınıfların diğer zamanlarda kul - landıkları önemli bir araç olmaktan çıkmakta, önemlerini kaybetmektedir - ler. Mesela grevin yasak olduğu bir dö nemde veya yerde sendika ağalarına çok fazla ihtiyaç yoktur. Bilhassa hakim sınıfların bugünkü şartlarında, arala rında çelişkilerin arttığı, yalancıktan da olsa haktan bahsetmenin onlar için tehlike haline geldiği bu dönemde, sendika ağalarına güvenmeleri onlar için emin bir yol değildir.

Tüm bunlardan dolayı sendika ağalarının mevkilerini kaybetmemek için dev lete karşıymış gibi görünmeleri doğal dır. Tabii bunu yaparken de kendileri ni demokratik hakların savunucusuymuş gibi göstermektedirler.

" Kazanılmış ve yıllardan beri kullanılmış olan bu en demokratik hakkı kullandırmak ve geri aldırmamak için günlerden beri yoğun çaba harcayan çev relerin ve özellikle sorunu DİSK ile sıkıyönetim arasındaki bir sorunmuş gi bi sunmaya çalışarak sorumluluktan kurtulmaya çalışan Başbakanın tavrını protesto ettiğimizi kamuoyuna duyururuz."

Bir taraftan çok kararlı, her şeye göğüs geren devrimcilermiş gibi görünen, yüksekten atan, ve diğer taraf - tan feryatları, yakınmaları etrafı sa ran sendika ağaları...

" Askerle işçiyi karşı karşıya ge - tirmeye niyetimiz yok" diyerek hakim sınıf ağzıyla konuşmaktadırlar. Yıllar dır kendilerine gelişme imkânı tanıdı ğı için CHP'yi halkımıza "demokrat" , "yurtsever" gösteren sendika ağaları, şimdi CHP'nin "demokrasi sınavında sı nıfta kaldığını" söylemektedirler. Böy lece parsa toplamak, devrimci bilinç ve mücadelesi gelişen halkımızın nab zına göre şerbet vererek onu kendi peşlerine takmaya çalışmaktadırlar.

Nihayet 1 Mayıs'ı sendika ağaları - nın T'K'P taraftarları İzmir Konak meydanında, TİP taraftarları ise Taksim meydanında kutlama kararları, onların varlıklarını koruma, kitleleri halk düşmanı siyasetlerine kandırmala rının gereğidir. Yoksa 1 Mayıs'ın işçilerin mücadele günü olduğundan de- ğil.

KAHROLSUN KOMPRODAR PATRON AĞA DEVLETİ !

KAHROLSUN SIKIYÖNETİM !

KAHROLSUN SENDİKA AĞALARI !

1 MAYIS ENGELLENEMEZ !

YAŞASIN 1 MAYIS !

Yasasın Uluslararası İşçi Sınıfının Mücadele Günü

1 MAYIS

YURTSEVERLER, DEVRİMCİLER, İŞÇİLER...

Uluslararası işçi sınıfının mücadele günü kutluyoruz. Yine kalplerimiz birlikte çarpıyor ; yine haykırıyor öf kemizi dile getiren türkülerimizin,şi irlerimizin, sloganlarımızın sesi.

Kapitalistleri, onların satılık uşaklarını yine çileden çıkarıyor devrimci muhalefetimizin güçlü, şuurlu , atılgan sesi.

Anıyoruz yine fabrikada, tarlada, okulda, meydanlarda devrim şehitlerini, Suphileri, Ondörtleri, Mahir, Deniz,İboları ve nicelerini ! Anıyoruz Şili Güney Amerikada, Zimbabve, Eritre Afrikada, İspanya Avrupada, Filistin, İran Asyada toprağa düşenleri ! Emeğin kurtuluşu için ölenleri ! Bizlere sermayeye boyun eğmeye değil, boyun eğmemeyi öğretenleri !

1 Mayıs Nasıl Doğdu?

Bildiğimiz gibi, daha feodalizmin bağrında gelişen kapitalizm ile birlikte Kapitalistler sınıfının yanında bir sınıf doğdu : Proletarya. Yani üretim araçlarını mülkiyetinde bulunduran kapitaliste, yaşayabilmek ve kendisinden sonra geleçek ücretl. köleleri besleyebilmek için işgücünü her gün yeniden satan modern emekçiler sınıfı.Proletarya doğuşu ile birlikte modern kapitalist sınıfına, yani burjuvaziye karşı mücadeleye başladı. "Başlangıçta tek tek işçilerle, tek tek burjuvalar arasındaki çatışmalar, gitgide iki sınıf arasındaki çatışmalar halini aldı. Bu durum karşısında işçiler,burjuvalara karşı dernekler, sendikalar kurmaya" başladılar, "ücret oranını yüksek tutabilmek için birbirine' kenetlendiler. "Zaman zaman çıkan ayaklanmalar için önceden hazırlık yapabilmek üzere sürekliliği olan örgütler" kurdular.

Bugüne dek, toplumda üste çıkan her sınıf, ele geçirdiği üstün durumunu, tüm toplumu mülk edinme koşullarına uydurarak sağlamlaştırmaya çalışmıştır. Proletarya ise, kendi eski mülk edinme biçimlerini ortadan kaldırmadan, dolayısıyla daha önceki bütün mülk edinme biçimlerini yok etmeden , toplumun üretici güçlerine egemen olamaz.

Onların güvence altına alınacak ve sağlamlaştıracak bir şeyleri yoktur.

İşçi sınıfı doğuşu ile birlikte işgünü saatlerinin kısaltılması, ücret zamı, işyerinde sağlık koşullarının düzeltilmesi, vs. talepleri uğruna mücadeleye atıldı. Mücadele içerisinde burjuvaziye karşı mesleki örgütlerde örgütlenmesinin gerekliliğini gördü. İşçiler kapitalistler tarafından 14- 16 hatta 17 saat en ağır iş şartlarında çalıştırılıyor, kapitalistlerin azgın sömürüsüne maruz kalıyorlardı. Kâr için yapılan üretim sonucu kapitalistlerin ellerindeki mallarını sürebilecek pazar bulamamaları, gerekse kapitalistlerin kendi aralarındaki muazzam rekabet işçilerin sırtına yıkılıyor, üretici güçlerin mahvına yol açıyordu. Sermaye ile emek arasındaki uzlaşmaz çelişki gün geçtikçe daha belirgin hal alıyor, sömürü tüm çıplaklığı ile sırıtıyordu. İşçilerin bu duruma karşı başlangıçtaki bölük pörçük mücadelesi gün geçtikçe birliğe dönüşüyor, işçiler "kendiliğinden bir sınıf olmaktan çıkıp kendileri için bir sınıf haline" geliyorlardı.

Patronlarla esas çatışma işgününün 8 saate indirilmesi talebinde ortaya çıktı. Geçen yüzyılın ikinci yarısında "8 saatlik işgünü" talebi bütün dünyada işçilerin ortak talebi haline gelmeye başladı. Ne varki ayrı ayrı ülkelerde bu talep için verilen mücadele birleştirilememişti. 1856'da Avusturya'daki işçiler "8 saatlik işgünü" talebine güç katabilmek için; ülke çapında bir günlük genel greve gitmeyi, bu günde yürüyüşler, toplantılar ve gösterilerle taleplerini bütün halka duyurmayı kararlaştırdılar. İşi bırakacakları gün olarakta 21 Nisan'ı seçtiler. Başlangıçta bir kerelik eylem

olarak düşünülen gösteriler ve işi bırakma, Avusturya işçileri arasında büyük etki yaptı.

Avusturyalı işçilerin en önemli ve büyük diğer eylemleri Victoria'da sıvacı ve duvar yapımcısı işçilerin grevi oldu. Bu grev 1958'de başlayıp, kısa bir aradan sonra 1959'da son buldu.

Bu grevin amacı: ücretlerin kesilmesini engellemek, iş saatlerinin uzatılmasına hizmet eden Verleger adı verilen sistemi ortadan kaldırmaktı. Kapitalistler Almanya'dan 450 tane grev kırıcısı getirip daha düşük ücretle , daha uzun iş saati karşılığında çalıştırmayı denediler. Avusturyalı işçiler ilk gelen 200 kişilik işçi kafilesine durumu kavratarak, onları grev kırıcılığı rolünden alıkoydular. Zor durumda bulunan 200 işçinin günlük zaruri masraflarını da sendika yüklendi. Ama kapitalistler sayıları 250'ye varan bir kafile daha getirince, işçiler ve sendika bu duruma daha fazla dayanamadılar. İşçiler grevi kaybettiler. Ama sıvacı işçilerin kazandığı iki şey vardı.

Birincisi ; 8 saatlik işgünü muhafaza edildi.

İkincisi ; işçiler eylem içerisinde kapitalistlerin alçak yüzünü daha iyi gördüler, kendi sınıflarına olan inançları gelişti.

8 saatlik işgünü mücadelesi Amerikada İç Savaş döneminde, kölelerin kurtarılmasına bağlı olarak doğdu. 1860larda da Ulusal İşçi Birliği önderliğinde, Birleşik Devletlerin büyük bir kısmına yayıldı. 1865'lerden 1867' ye kadar yüzlerce 8 Saat Komiteleri kuruldu. İşçilerin mücadelesi kısa süre de başarı elde etti. Örneğin, gelişen mücadele sonucunda burjuvazi günlük iş saati süresinin 8 saat olmasına ilişkin bir sürü kanun çıkarmak zorunda kaldı. 1867'de Illinois, Connecticut, Missouri, New York ve Wisconsin eyaletlerinin parlamentosundan 8 saatlik işgünü yasaları geçti. Ama tüm bu yasalar kağıt üzerinde kaldı.

8 saatlik işgünü mücadelesi esas olarak 1880'lerin ikinci yarısında güç kazandı. Yeni bir döneme girdi.

Sendikalar tarafından o güne kadar "eğlence ve balo" olarak kutlanan 1 Mayıs, günde 10-12-14 saat çalıştırılan işçilerin mukavemeti karşısında anlamına kavuştu. 1 Mayıs 1886'da Şikagoda 360 000 işçi greve gitti. Tarım makinaları fabrikası McCormick'de kapitalistlerin parayla tuttuğu grev kırıcıları ile işçiler arasında çatışma çıktı. McCormick kapitalistleri grev kırıcılarının görevlerini rahatça yapabilmeleri için 300 tane özel dedektif tutmuşlardı.

3 Mayıs'ta Kereste İşçileri Sendikası fabrikanın yanıbaşında lokavta maruz kalan işçilerin çoğunluğunun katıldığı bir toplantı düzenledi. Toplantıda işçilerin tekrar iş başı yapabilmeleri için kapitalistlere ön sürülecek şartlar ele alınacaktı. Toplantıda işçilerin ileri gelenlerinden Spies da söz aldı. McCormick fabrikasının işbaşı zili çaldığında, toplantıyı korku içinde terketmeye hazırlanan 150 kişilik grev kırıcısını grevci işçiler önce büyük bir sessizlik içerisinde izlediler. İşçi hainleri heyecan dolu bir vaziyette fabrikaya iş başı yapmaya gidiyorlardı. İşçilerle, grev kırıcısı hainler arasında kavga patlak verdi. Grev kırıcıları alarmda

İşçilerin önderlerinden Spies grevci işçilere konuşuyor.

bekletilen polislere haber verdiler. Polisler saldırıya geçer geçmez, grevci işçilerin taşlarıyla karşılaştılar. İşçiler sanki çelik bir yay gibi birbirlerine kenetlenmişlerdi. Şimdi kapitalistleri, grev kırıcılarını, hükümeti, polisi, devlet cihazını, birbirleri arasındaki ilişkiyi en canlı örneği ile karşılarında görüyorlardı. Sermayeyi - Emeği, kapitalisti - işçi sınıfını, aradaki karşıtlığın ne boyutlara ulaşabileceğini, bunun kaçınılmazlığını, sınıfın gücüne, örgütlü güce inanmayı öğreten bir dersti bu! Polisler efendilerinin emrini aksatmadan yerine getirdiler. Kadın, çocuk, erkek ayrımı yapmaksızın efendilerinin korkulu rüyası haline gelen işçilere ateş açtılar. 6 işçi öldü, yüzlercesi yaralandı. Spies hemen büyük bir heyecan ve kinle editörlüğünü yaptığı "Arbeiter-Zeitung"/İşçi Gazetesinin bürosuna döndü ve olayı protesto eden, işçileri silah başına çağıran bir bildiri kaleme aldı. Bildiri İngilizce ve Almanca basıldı ve hemen ertesi akşam için işçileri Haymarket'ta protesto mitingine çağırdı.

İşçi önderlerinden Spies, Parsons, ve Fielden'ın katıldığı mitinge 2 000 in üzerinde işçi katıldı. Toplantı akşam 10'a doğru dağılmaya başlamıştı. Fielden geriye kalan işçilerle konuşmaya başlayalı 10 dakika olmuştu ki 200 kadar polis seri bir şekilde az sayıdaki işçilere saldırdı. Polis şefi Ward toplantının dağıtılması emrini verdi. İşçiler toplantının sükunet içinde geçtiğini hatırlattılar. Tam bu esnada yan sokakların birinden polislerin üzerine dinamit atıldı, iki polis bölüğünün arasına düşerek patladı. 1 polis öldü, bir çoğu yaralandı. Bunun üzerine polisler işçilere ateş açtılar. Böyle bir oyuna gelebileceklerini bilen işçiler de hazırlıklı gelmişlerdi. Ateş açan polislere işçiler ateşle karşılık verdiler. Çatışma sonucu 7 polis öldü, 60'ı yaralandı. İşçilerden en azından 4'ü öldü, 50'si yaralandı.

Bomba atma olayı, kapitalistlerin işçilere kurmuş olduğu alçakça bir tuzaktı. Bu provokasyonla burjuvazi yükselen işçi sınıfı hareketine, kamuoyunda bir anti-pati yaratıp, terör estirip, işçilerin ileri gelen önderlerini tutuklayabilecek, yok edebilecekti.

Artist's conception of scene at Haymarket.

Haymarket olayının bir artist tarafından canlandırılışı

Nitekim öyle de oldu. Şikago işçi hareketinde önemli rol oynayan işçi önderlerinden Albert Parsons, August Spies, George Engel, Samuel Fielden , Louis Lingg, Adolph Fischer, Oscar Neebe, Michael Schwab tutuklandılar. Haymarket'ta polisin düzenlediği kat liamın suçluları olarak kapitalistle rin düzmece mahkemelerinde yargılandılar. Mahkeme 21 Haziran 1886'da baş ladı. Mahkeme dinamiti kimin attığını ispat edemedi (?). Spiep ve Fielden in katliamla ilgilerinin olmadığının ortaya çıkması boşuna idi. Parsons'ın mitinge karısı ve çocukları ile gittiğini ve olaya karışmadığını göster mesi, Fischer ve Engel'in o saatlerde evde olduklarını ispatlamaları bo şuna idi. Schwab, Lingg ve Neebe ' in Haymarket'taki mitinge gitmediklerini ispatlamaları boşuna idi. Boşuna idi çünkü burjuvazinin bu yiğit işçi önderlerini yok etme kararı zaten alınmıştı. Burjuvazi işçi sınıfına gözdağı vermek istiyordu.

Jüri, Amerikan kanunları da çiğnenerek, özel olarak seçilmişti. Müdafaaya hak tanınmıyordu ve savcı mahkemeden önce "Bu davayı ben idare ediyorum ve ne yaptığımı biliyorum . Bu adamlar mutlaka asılacaktır. Boşa zaman harcanıyor" diye bağırıyordu. Hakim dinamitin kim tarafından atıldığının önemli olmadığını söylüyordu. Nitekim 7 yiğit işçi önderi için asılma kararı verildi. Neebe 15 seneye mahkum oldu.

Karara uluslararası bir tepki geldi. Gerek Amerika'da gerekse dünyanın diğer ülkelerinde protesto hareketleri başladı. Londra'da, Fransada, Hollanda'da, Rusya'da, İtalya'da, İs panya'da, vs. protesto mitingleri dü zenlendi. Dünya çapında imza kampanyaları açıldı, Şikago'ya protesto tel grafları ve mektupları yağdı. Enternasyonal proletarya ve demokratik ku ruluşlar demokratlar ve işçi önderle riyle dayanışmalarını gösteriyorlardı.

Bu arada Spies, sadece kendisinin, diğer yoldaşları yerine asılması için öneri getiriyordu. Nihayet Fielden ve Schwab'ın "cezası" müebbet ha pise çevrildi. Lingg infazdan birgün önce öldürüldü ve intihar (!) ettiği söylendi. Parsons, Spies, Engel ve Fischer 11 Kasım 1887'de Şikago'da asıldılar. Olaydan 6 yıl sonra, hala devam eden uluslararası kampanya sonucu, vali John Altgeld, delil yeter sizliği nedeniyle hapiste olanların serbest bırakıldığını, suçsuz olduklarını açıkladı.

Şikago şehitleri; Parsons, Fischer, Engel, Spies ve Lingg uluslararası işçi sınıfına ait oldular, uluslararası işçi sınıfının tarihine geçtiler.

Şikago Şehitlerinin anısına

AUGUST SPIES

31 yaşında idi. Almanya'da doğdu. 1872'de Amerika'ya göç etti. Tevkif edilene kadar Şikago'da çıkan Arbeiter Zeitung gazetesinin editörlüğünü yaptı. 8 işçi önderinin en kültürlü ve ileri unsuruydu. Mahkeme sırasında şöyle haykırıyordu :

" Bu mahkemede konuşurken, ben bir sınıfın temsilcisi olarak, diğer sınıfların temsilcilerine karşı konuşmaktayım.

" Bizleri asmakla işçi sınıfı hareketini ortadan kaldıracağınızı sanıyorsanız — öyle bir hareketki arkasından milyonlar yürüyor, ihtiyaç ve yoksulluk içinde kurtuluş ümit eden milyonlarca emekçi — eğer böyle düşünüyorsanız, ASIN BİZİ ! O zaman bir kıvılcımın üstüne varmış olursunuz , alevler orda, burda, arkanızda, önünüzde, heryerde fışkırır. O bir yeraltı yangınıdır. Siz onu söndüremezsiniz."

Asılmadan önceki son sözü : " Zamanı gelecek, bizim mezarımızdaki sessizliğimiz, nutuklarımızdan daha anlamlı olacaktır."

ALBERT PARSONS

1844'te Amerika'da, Montgomery'de doğdu. 15 yaşında iken matbaacılık öğrendi. İç Savaşta yer aldı. 1868'de siyah ırktan Amerikalıların haklarını savunan bir gazete çıkarmaya başladı. Mükemmel bir hatip ve örgütleyici idi. 1875'ten 1886'ya dek 1 000 den fazla mitingde konuşmalar yaptı.

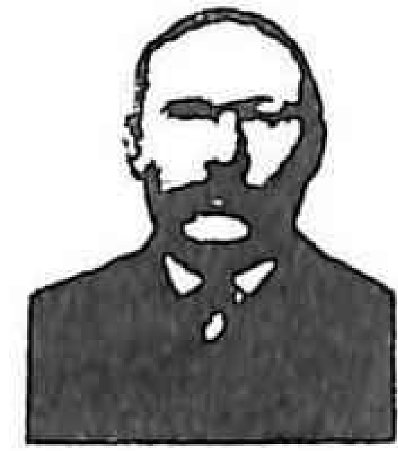
Asılmadan önceki son sözü "

ADOLPH FISCHER

33 yaşında idi. Almandı. Asıldığında 8 senedir Amerika'da idi. Spies ve Parsons ile beraberdi. Hayatını işçi sınıfı davasına adamıştı. Asılırken, son sözü, cesur ve anlamlı bir sesle, " Şu an hayatımın en mutlu anıdır." oldu.

GEORGE ENGEL

En yaşlıları idi. 1836'da Almanya'da Kassel'de doğdu. Çok zor şartlar altında büyüdü ve yaşadı. Kapitalist sisteme karşı büyük bir kin vardı içinde. Otobiyografisinde şöyle diyordu: " Onlar 7 kişiyi asabilirler. Ama böyle şeylerle gerçekleri yok edemezler. Biz savaş istemiyoruz. Fakat görüyoruz ki şiddete dayanan bir devrim gelecektir. Gelmek zorundadır , hem de işçilerin sebep olmasından değil, kapitalistlerin yüzünden."

LOUIS LINGG

Henüz 22 yaşında idi. Otobiyografisinde şöyle diyor :

" Benim kanaatim odur ki, her dürüst ve zeki insan itiraf etmelidirki, A.B.D. bugün artık, basitçe ve kelimenin tam anlamıyla bir Kapitalist zulüm ülkesi ve en gaddar polis despotizminin anavatanı haline gelmiştir."

Şikago şehitleri toprağa gömüldü ama anıları uluslararası işçi sınıfına önder oldu. İşçi sınıfı yılmak bir yana, baskısız, sömürüsüz ve sınıfsız toplum kavgası için daha da ileriye atıldı ve mücadelesine güç kattı.

II Enternasyonal ve 1 Mayıs

Her türlü saldırı, tehdit ve baskıya rağmen 1 Mayıs 1889'a kadar çeşitli ülkelerde kutlandı. 1889 Temmuzunda II. Enternasyonalin 1. Kongresinde, Amerikan işçilerinin 8 saatlik iş günü için yaptıkları büyük genel grevin, onun yiğit ve ölmez şehitlerinin anısına, 1 Mayıs uluslararası işçi sınıfının mücadele günü olarak kabul edildi.

Bütün ülkelerde kapitalistler ve onların hükümetleri, 1 Mayıs'ın işçiler ve emekçiler tarafından kutlanmasını, bu günde işçilerin mücadele ateşinin kızışmasını gerek silah zoruyla, gerekse işten atmalarla engellemeye çalıştılar. Ama denenen tüm metodlar, işçileri bu güne sahip çıkmaktan alıkoyamadı. Kapitalistler daha sinsi bir metodla; işçi sınıfı içerisindeki satılmış sendikacılar, Sosyalizm adına Sosyalizme, işçi sınıfına saldıran dönekler vasıtasıyla 1 Mayıs'ın anlamını çarpıtmaya çabaladılar. Bu günü her ülkede işçilerin, ezilenlerin; kapitalistlerin baskı ve sömürü düzenine muhalefetinin yansıtıldığı bir gün değil de, yeşillikler içerisinde kır eğlencesi yapılan bir günmüş gibi kabul ettirmeye çalıştı.

II. Enternasyonalin 1891'de Brüksel'deki 2. Kongresinde Alman ve İngiliz sosyal-demokratları 1 Mayıs'ın pazar günlerine atılmasını, bu günde de istirahat edilmesini öneriyorlardı. Burjuvazinin sadık dostları şöyle diyordu : "1 Mayıs'ta işçilerin işi bırakması, işçilerin bu günde lüzumsuz eylemlere girip, devletle çelişki içerisine girebilecekleri için gereksizdir". 20. yüzyıla kadar gerek sendikalarda, gerek II. Enternasyonale katılan çeşitli "işçi" partileri arasında 1 Mayıs'ın işçilerin mücadele günü mü yoksa kapitalistlerle barış ve dostluk günü mü olduğu tartışması, 1889'da alınan karara rağmen gündemde idi.

19. yüzyıl sonunda kapitalizm serbest rekabetçi dönemi aşıyor, emperyalizm aşamasına varıyordu. Muazzam endüstrileşme ve bankalarla içiçe geçen dev tekeller ortaya çıkıyordu. Emperyalistler daha fazla kâr için, ucuz hammadde ve işgücü için kıyasıya kendilerine diğer ülkelerde pazar bulma yarışına giriyorlardı. Tüm dünya pazarları bir avuç emperyalist devlet ve mali gurup tarafından pay ediliyordu. Bu paylaşım için, sofraya geç oturan Alman emperyalistleri yeniden paylaşım istiyordu. Neticede bu durum 1914'te emperyalist 1. Dünya savaşına yolaçtı.

Emperyalist savaşa karşı sınıf bilinçli proletarya İç Savaş çağrısında bulunurken, II. Enternasyonalin işçi haini dönekleri kendi emperyalist burjuvazilerinin yanına sığınıp, burjuvazi için vatan savunması çağrısında bulunuyorlardı. Ve böylelikle II. Enternasyonal dağılıyordu. Almanyada, Rusya'da ve diğer emperyalist-kapitalist ülkelerde işçiler ve emekçiler, 1 Mayıs'ta emperyalist savaşa karşı ayağa kalkıyor, 1 Mayıs'ı kendi burjuvazisine karşı protesto mitingleri, yürüyüşler ve toplantılar yapılan bir mücadele alanı haline getiriyorlardı.

1 Mayıs 1916'da Alman işçileri Spartaküslerin çağrısı üzerine protesto eylemlerine katıldılar. 1 Mayıs günü Karl Liebknecht 2.5 sene hapse mahkûm edildi. İşçiler Liebknecht'in serbest bırakılması, emperyalist savaşa derhal son verilmesi talepleriyle Berlin, Braunschweig, Stuttgart, Bremen ve daha birçok yerlerde kitle gösterilerine katıldılar.

Rusya'da 1917 1 Mayısında işçiler ve emekçi kökenli askerler Bolşevik Partisi Merkez Komitesi'nin çağırısıyla, Petrograd, Moskova ve daha birçok yerde yığınlar halinde gösteriler yaptılar. Pankartların üzerinde: "Gizli anlaşmaları bilelim ! ", "Kahrolsun savaş ! ", "Tüm iktidar Sovyetlere!" sloganları yer alıyordu. 100 000' in üzerinde işçi yığınları Petrograd'da kentin içerisinde yürüyüşe geçerek Geçici Hükümet binasına doğru ilerliyordu. İşçilerle burjuva gurupları arasında yer yer çatışmalar oldu. Bu olaylar ,

yaklaşan Büyük Ekim devriminin habercisiydi.

Nitekim sene 1917'de Büyük Ekim Devrimi gerçekleşiyor, yepyeni bir çağ dönemine giriliyordu. Emperyalizm ve Proleter Devrimleri çağına.

Dünyada ilk kez işçi sınıfı iktidarı devrim yoluyla ele geçiriyor, kapitalizmi ezerek, burjuvaziyi üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetinden uzaklaştırarak, üretim araçlarını toplumun, yani çalışan emekçilerin mülkiyetine devrediyordu. Büyük Sosyalist Ekim Devrimi ve yeni Sovyet Hükümeti uluslararası işçi sınıfına, ezilen halklara ve ezilen uluslara güç verdi, onların yolunu aydınlattı. 1 Mayıs Ekim Devriminden sonra daha da büyük bir önem kazandı. 1 Mayıs'ta şanlı işçi mücadeleleri Burjuvazi tarafından kanla bastırılmaya, gösteriler yasaklanmaya çalışıldıysa da, onu devrimci proletaryanın, ezilen halkların mücadele aracı, mücadele sembolü olmaktan alıkoyamadı.

TÜRKİYE'DE 1 MAYIS

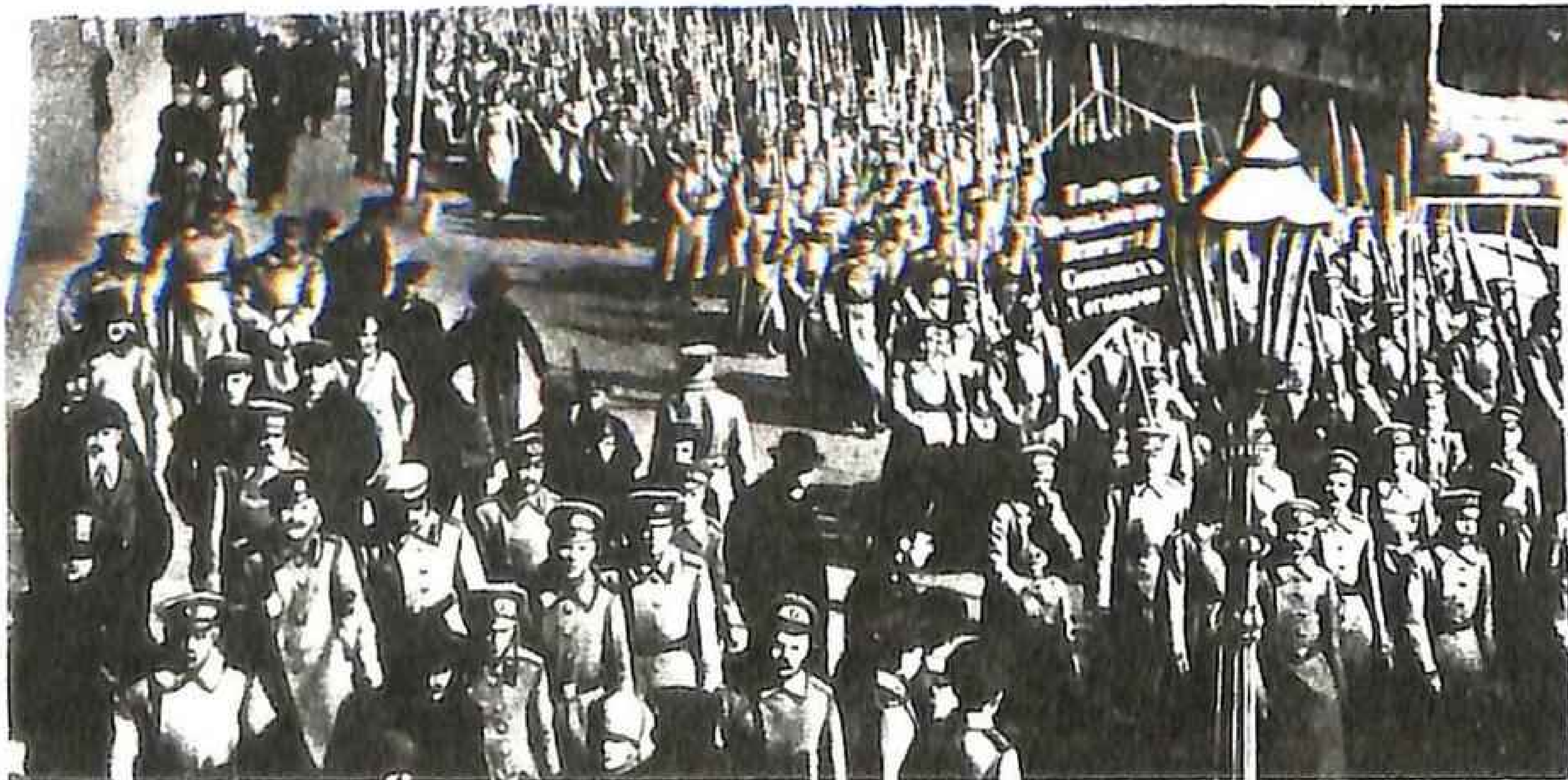
Türkiye'de 1 Mayıs ilk defa 1920'de kutlandı. Bu 1 Mayıs'ta işçiler ve emekçiler İstanbul'da emperyalist işgale karşı gösteri yürüyüşleri yaptılar. 1 Mayıs 1921'de İstanbul'da Tramvay işçileri, Avrupa yakasında demiryolu işçileri greve gittiler. İşçiler kitle gösterileri düzenlediler.

1922 1 Mayıs'ında İstanbul yine işçilerin, emekçilerin Emperyalist işgale karşı gösterilerine sahne oldu.

1923 1 Mayıs'ta çok sayıda işletmede greve giden işçiler yabancı şirketlere el konulması, 1 Mayıs'ın işçilerin mücadele günü olarak resmen tanınması ve 8 saatlik işgünü taleplerinde bulundular. Kemalistler birçok işçiyi tutuklattılar.

1924 1 Mayıs'ı açık olarak yapılan son 1 Mayıs oldu. 1924'te gösterilere katılan işçilere Kemalistlerin askerleri saldırdılar. 8 saatlik işgünü için bildiri dağıtan işçiler tutuklandı.

52 sene süren yasaktan sonra işçilerin gelişen mücadelesinin sonucu 1 Mayıs açık olarak 1976'da, yönetimini sosyal faşist sendika ağalarının oluşturduğu DİSK'in çağırısıyla İstanbulda kutlandı. 1 Mayıs'tan önce, devrimci kuruluşları İstanbul Taksim alanına sokmamak için ant içen satılmış sendika ağaları, bu kuruluşların gösterilere katılmalarını engelleyemediler. 1 Mayıs'tan önce sosyal faşist sendika ağası Mehmet Karaca "Mao'cuları boğaza dökeceğiz" diyerek sendika yönetiminin demokrat, devrimci kuruluşlara tavrının, Amerikan emperyalistlerinin uşağı faşist MC'den farklı olmadığını gösteriyordu. 1 Mayıs 1976'da İstanbul'daki mitinge 300 000 'e yakın emekçi katıldı. Ayrıca Türkiye'nin çeşitli illerinde devrimci kuruluşlar 1 Mayıs gösterileri düzenlediler.

Petrograd'lı Kızıl Muhafızlar 1 Mayıs'ta . . ! (1917)

1977 1 Mayıs'ından önce hakim sınıflar CIA, MİT ve sivil MHP'li itleriyle birlikte bir oyun tezgâhladılar. Daha 1 Mayıs evvelinden, hakim sınıfların borazanı başta Tercüman, Hürriyet, Günaydın gibi gazeteler, 1 Mayıs'ta büyük olayların çıkacağını haber veriyor, "Maocu"ların Taksim alanına saldıracakları yalanını yayarak, hazırlanan katliamın senaryosunu pratiğe koydular. DİSK'in başına çöreklenmiş Rus sosyal emperyalizminin tescilli uşağı sosyal faşist sendika ağaları alana devrimci kuruluşların girmesini engelleyebilmek için 20 000 kişiden oluşan "İGD"li beslemelerini sopalarla teçhizatlandırmışlardı. 500 000'e yakın emekçi Beşiktaş, Şişli semtlerine dek yayılmıştı. Devrimci, demokrat kuruluşlar büyük güçle 1 Mayıs'a katıldılar. Onlar 1 Mayıs'ı sosyal faşist, reformist sendika ağalarının kendi tekellerine alıp, sınıf uzlaşmacısı siyasetlerinin propaganda alanı haline getirmelerine göz yumamazlardı. Devrimciler emekçilerin bulunduğu heryerde çalışmayı kendilerine ilke edindikleri için, ve 1 Mayıs'ın özüne uygun bir şekilde, işçilerin, emekçilerin ; komprador patron-ağa düzenine karşı sınıf mücadelesinin yansıtıldığı bir mücadele günü haline getirilmesi amacıyla katıldılar. Faşist kompradorPatron-Ağa devletinin ve II. Enternasyonal hainlerinin günümüzde Türkiye' ye yansımış torunları sosyalfaşistlerin de işte korktukları tam da buydu.

1 Mayıs mitingine yarım milyona yakın emekçi katıldı. Devrimci kuruluşlar alana girdikleri esnada, sosyalfaşist beslemeler müdahaleye girişti.

Devrimcilerle sosyalfaşistler arasındaki kısa süren dalaşma arasında , İnter-Continental otelinin, Sular İdaresi'nin üzerinden alana bir yaylım ateşi koptu. Bunlar Komprador Patron - Ağa devletinin faşist köpek sürüleriydi. Kitle içerisinde de ajan-provokatörler halkın üzerine ateş ediyorlardı. Bu, alanın kenarında bekleyen ordu birliklerine verilen bir sinyaldi. Tanklar "olayı önleme" bahanesi altında, alandaki kaçışan, birbiri altında kalan emekçilerin üzerine yürüdü. Gerek faşist kurşunlarla, gerekse tankların altında ezilerek 36 emekçi can verdi. 200'ün üzerinde emekçi de yaralandı. Faşist komprador patron-ağa devletinin kanlı oyunu sona ermemişti. Hemen arkasından gazetelerinde, basın - yayın organlarında karşı devrimci propaganda devam etti. "Maocular Taksimi kana boyadı", "Maocu bozkurtlar 1 Mayıs'ı kana boyadı". Başta Kemal Türkler sosyalfaşisti olmak üzere tüm sendika ağaları Amerikancı faşistlerle aynı ağızdan konuşuyor, olayın saldırganlarını "Maocu" diye adlandırdıkları devrimciler olarak göstermeye çalışıyorlardı. Hakim sınıfların faşist provokasyonla amaçları açıktı:

1. 1 Mayıs'a sahip çıkan, bu günü komprador patron-ağa devletine korkulu bir rüya haline getiren emekçileri yıldırmak.
2. Halkın yükselen bağımsızlık ve halk demokrasisi mücadelesine can pahasına katılan, halkın gerçek dostları devrimcileri halktan tecrit edebilmek.

Tezgâhlanan oyunun, geçmişte hakim sınıfların kendi elleriyle yaktıkları Kültür Sarayı, batırdıkları Marmara gemisi olaylarından farkı yoktu.

Bunun tarihte Amerikan tekelci burjuvazisinin, 1 Mayıs'ın önderlerini tutuklayıp, katledebilmek için polislerin üzerine attırdıkları bomba olayından farkı yoktur.

Bunun 1929 1 Mayıs'ında Almanya'da, Berlin'de yürüyüş ve gösterilere katılan 20 000'e yakın emekçiye açılan yaylım ateşiyle, 33 emekçinin katledildiği, yüzlercesinin yaralandığı, 1 200 ünün tutuklandığı, tarihe "Blutige Mai" (Kanlı Mayıs) adı ile geçen 1 Mayıs'tan farkı yoktur.

Bunun, Alman emperyalizminin sadık köpeği Hitler faşistinin Berlin'de yaktırıp, suçunu devrimcilerin, komünistlerin üzerine yıkmaya çalıştığı Reichstag (Millet Meclisi) olayından farkı yoktur.

Ama tıpkı 1890 1 Mayısında, 1929 1 Mayısında ve buna benzer alçakça oyunların sonunda olduğu gibi, Türkiye'de de 1977 kanlı 1 Mayısın hazırlayıcısı ve faili faşist Türk hakim sınıfları, yakayı ele vermekte gecikmediler. Olayların içyüzünün devrimci, demokrat güçler tarafından belgelerle ortaya konması ile, burjuva uşak basın ağız değiştirmek zorunda kaldı. Önce olayın yaratıcılarını "Maocu" diye adlandırdıkları devrimcileri göstermeye çaba-

layan sosyalfaşistler de bu gelişmele re göre ağız değiştirdiler. Sendika a ğası Kemal Türkler "Kanlı saldırı tümü ile komplo", "Olay iki sol gurubun çatışması gibi gösterilmeğe çalışılıyor, ben Maocuların dahi isteyerek yap tığına inanmıyorum", şeklinde demeç - ler verdi. Sosyalfaşistlerin bu manev rasının nedeni, devrimcilere olan şef kat değil, olayların kısa süre içinde gün ışığına çıkmasıydı.

1978 1 Mayıs gösterileri İstanbul , Ankara, İzmir ve daha bir dizi yerde yapıldı. DİSK'in İstanbul'daki gösterileri CHP'nin mavi berelilerinin ve ordu birliklerinin kontrolünde yapıldı. Devrimci kuruluşların kendi pan - kartlarıyla alana katılmaları, devrim ci propaganda yapmaları engellendi.Ma vi bereliler alana giren her emekçiyi didik didik aradılar. Tüm baskılara rağmen 1 Mayıs gösterilerine 100 000 e yakın emekçi katıldı.

1 Mayıs Enternasyonaldir!

1 Mayıs her ne kadar ayrı ayrı ülkele rin somut durumlarına göre farklı görev ve talepleri içeriyorsa da o, tıp kı 8 saatlik işgünü mücadelesinde uluslararası bir anlama kavuştuğu.gibi, bugün de bu niteliğini korumaktadır. Tek tek ülkelerde yapılan 1 Mayıs gös terileri uluslararası boyutlar kazanmakta, emperyalizme sosyal emperyaliz me ve her türlü gericiliğe soğuk ter döktürmektedir.

Bugün dünyada karşı-devrim cephesi ile devrim cephesi arasındaki çelişki ve bunun sonucu doğan mücadele gittik çe keskinleşmektedir. Saflar ayrışmak ta ve berraklaşmaktadır. Çeşitli "sos yalist" ya da "ilerici" maskeli halk düşmanları ve sosyal emperyalistler , aynen bir zamanlar II. Enternasyonalin oportünistlerinin yaptığı gibi sah tekârlık yapmaktadırlar. 1 Mayısı kut lar görünmekte, onu yozlaştırmaya çalışmaktadırlar.

Geçen 1 Mayıs'tan bu yana göze çarpan en önemli iki gelişme şüphesiz ki İran'daki ve Hindi-Çini'deki gelişmelerdir. İran halkının faşist Şah reji mine karşı verdiği mücadele sonucu, A merikan emperyalizminin tasmalı köpeği faşist Şah ülkeden kaçmıştır. İran halkı er geç işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimini verecek, iş çi sınıfının ve köylülüğün devrimci demokratik iktidarını kuracaktır. Hin di-Çini'de ise, Rus sosyal emperyaliz minin denetimindeki Vietnam'ın Kamboç ya'yı işgali, buna karşılık artık kar şı-devrim cephesinde yerini alan Çin-in batılı emperyalistlerin onayı ile Vietnam'a saldırısı diğer önemli ge - lişmeyi teşkil etmektedir. Vietnam , Çin ve Kamboçya halkları şanlı mücade le tarihine sahiptirler, onlar er geç emperyalistlerin oyunlarını boşa çıka racaklar, emperyalistlerin uşaklarını ülkelerinden temizleyeceklerdir.

Tarihin akışını hiçbir güç durduramayacaktır. Bu diyalektiğin kanunudur! Zafer uluslararası işçi sınıfının, ezilen halkların, yenilgi emperyaliz - min, onların satılık uşaklarınındır.

Sınıf mücadelesinin coşkun denizine atılalım ! Bu coşkun mücadele denizin de kılavuzumuz Bilimsel Sosyalizmdir !

- YAŞASIN 1 MAYIS !
- YAŞASIN ULUSLARARASI İŞÇİ SINIFININ MÜCADELE GÜNÜ !
- YAŞASIN ENTERNASYONAL DAYANIŞMA !

1 MAYIS 1979

1 Mayıs işçi sınıfının BİRLİK, MÜCADELE ve DAYANIŞMA günü yine dünyanın her tarafında kutlandı. Bu yıl 1 Mayıs'ta işçi sınıfı ve tüm ezilenler dünden daha güçlü, daha disiplinli, daha mücadeleci ve daha bilinçli olduklarını dosta, düşmana gösterdiler. 1 Mayıs'ı yasaklayanlar, güçlü bir dirençle karşılaştılar. 1 Mayıs'ın içeriğini boşaltıp, kendi işçi düşmanı siyasetlerinin propagandasını yapanlar, daha ince kılıflar aramak zorunda kaldılar.

Emperyalistlerin, sosyal emperyalistlerin ve uşaklarının bütün çabalarına rağmen, işçiler, ezilenler dünyanın her yanında kısa ve uzun vadeli taleplerini dile getirdiler. Yaşasın Demokratik Halk Devrimi, Yaşasın Sosyalizm sloganları her yeri inletti. 1 Mayıs emekçiler tarafından, caddelerde, alanlarda, hapishanelerde, fabrikalarda, köylerde ve evlerde kutlandı. Hakim sınıflar birçok ülkede 1 Mayıs'ı yasakladılar ama işçilerin, emekçilerin mücadele ve dayanışmalarını ve inançlarını yok edemediler.

1 Mayıs'ta Türkiye'de, Şili'de, Arjantin'de, Afganistan'daki zindanlardan emperyalizme, sosyal emperyalizme ve onların uşaklarına karşı mücadele türküleri söyleniyor, Yaşasın 1 Mayıs haykırışları, hakim sınıfların düzenlerini olduğu gibi hapishane duvarlarını da çatlatıyordu.

B. ALMANYA'DA 1 MAYIS

Her yıl olduğu gibi bu yıl da B.Almanya ve B.Berlin'de DGB (Alman Sendikalar Birliği)'nin düzenlediği 1 Mayıs yürüyüşlerine Muhalefet Bloku oluşturularak katılındı. TÖK-YD ÖK'nın merkezi olarak çıkarılan bildirisi en geniş şekilde dağıtılarak, kitle uluslararası işçi sınıfının mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs eylemlerine katılmaya çağrıldı. Bundan başka TÖK-YD — ATİF ile ortaklaşa 1 Mayıs için el ilanları çıkarıldı.

1 Mayıs yalnızca biz Türkiyeli devrimcileri ilgilendiren bir gün değildir. 1 Mayıs uluslararası işçi sınıfının dayanışma ve mücadele günüdür. Bu günde tüm uluslardan devrimcilerin, emperyalizme, sosyal emperyalizme, her türden gericiliğe ve faşizme karşı mücadele bayrağını yükseklere kaldırması gerekmektedir. Bu bilinçten hareket eden TÖK-YD saflarında mücadele eden biz Türkiyeli devrimci öğrenciler bu yolda adımlar attık.

Frankfurt

İlk önce Frankfurt'taki anti-faşist anti-emperyalist teşkilatlar ve komitelerle ortaklaşa olarak bu yılki 1 Mayısı kutlama kararı aldık. Çıkarılan platform üzerine tartıştık. Mücadele perspektifinin yalnızca Frankfurt'la sınırlı kalmaması, en geniş çevreye yayılması için karar alındı. ATİF, "Akıma Karşı", Partizan dergisi ile ilişkiye geçerek onların da bu girişimi desteklemelerini sağladık. Hazırlanan platformun daha da genişletilerek Türkçe ve Almanca olarak gazete şeklinde çıkarılmasının doğru olacağını gördük ve bunu gerçekleştirdik.

Frankfurt'ta DGB'nin yürüyüşüne , Frankfurt'taki Türkiyeli ve diğer milliyetlerden devrimciler anti-faşist , anti-emperyalist bir blok oluşturarak katıldı. Darmstadt'taki ATÖF ve ATİF üyesi dernekler bu yürüyüşümüzü destekledieler. Yürüyüşten sonra ortak bir gece yapıldı. Gecede 1 Mayıs'ın anlamı dile getirildi. Peru üzerine dia gösterildi, Şilili bir gurup devrimci şarkılar söyledi. Darmstadt ve Rüsselsheim işçi derneklerinin folklor ekipleri ve devrimci türküler söyleyen ozanlar katıldı.

Frankfurt'taki 1 Mayıs'a katılımımız bu yıl olumlu oldu. Özellikle enternasyonal karakter taşıyan 1 Mayıs gibi günlerde en geniş anti-faşist anti-emperyalist güç birliğini sağlamak için daha fazla çalışmalıyız. Bunu gücümüzün elverdiği her bölgede gerçekleştirmeye çalışmalıyız.

Duisburg

Yıllardır Batı Almanya ve Batı Berlin'de 1 Mayıs alanları DGB (Alman Sendikalar Birliği)'nin sendika patronlarının, ve emperyalistlerin propaganda alanları olarak kullanılıyordu. Emperyalistlerin ve sendika ağalarının alanları her yıl daralmakta, devrimci muhalefetin alanları genişlemekte ve sesler daha gürleşmektedir. Özellikle ATİF'in kurulduğundan bu yana sendikalar içinde, sendika ağalarına karşı oluşturduğu muhalefet safları her geçen yıl daha da sıklaşmaktadır. Geçen yıllar 'sınıf sendikacılığı' adına işçilerden koparak piknik gezisine çıkanlar, bu yıl pankartlarını açma cesaretini kendilerinde bulamadılar.

Duisburg'da ATİF'in doğru siyasetine uygun olarak DGB içinde muhalefeti örgütledik. 500'ün üzerinde işçinin katıldığı muhalefet saflarının 200'ünü ATİF ve ATÖF üyesi Türkiyeliler oluşturuyordu. Sendika ağalarının suskunluğuna karşılık, muhalefet saflarından "Eşit İşe, Eşit Ücret", "Atom Reaktörleri Kapatılmalıdır", "Aynı Ücret Karşılığı, 35 Saat Haftalık İş Süresi", "Yabancılar Kanunu Kaldırılmalıdır", "Faşist Saldırı Yuvaları Dağıtılmalıdır", "YAŞASIN ENTERNASYONAL DAYANIŞMA" sloganları haykırıldı.

DGB'den aldığımız söz hakkı, bir 'Özgürlük' Yolu taraftarı sosyal faşistin efendilerine uşaklığı sonucu engellendi. İşçiler, bir defa daha söz de Kürt halkının bağımsızlığını savunduğunu iddia eden bu sosyal faşistlerin, uşaklıkta efendilerine kusur etmediklerini gördüler.

30 Nisan günü Dernek Lokalinde yapılan 1 Mayıs seminerinde, 1 Mayıs'ın doğuşu, gelişimi ve günümüzde dünyada ve Türkiye'de durum değerlendirilmesi olumlu oldu, işçilerin 1 Mayıs'a daha bilinçli katılmalarını sağladı.

Rüsselsheim

Kendisinin işçi sınıfının dostu olduğunu söyleyen DGB (Alman Sendikalar Birliği) Rüsselsheim'deki 1 Mayıs' ta gerçek yüzünü, işçi sınıfı düşmanı yüzünü bir kere daha gösterdi.

DGB bu yıl Rüsselsheim'de 1 Mayısta yürüyüş düzenlemedi. O, bununla gerek Alman işçi sınıfının ve gerekse diğer milliyetlerden işçilerin 1 Mayıs'ı anmalarını engellemek istedi. Ama biz Türkiyeli devrimciler enternasyonal göre-

Duisburg'da 1 Mayıs yürüyüşü...

vimizin bilincinde hareket ederek, Uluslararası İşçi sınıfının mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'a sahip çıktık. Ve ATİF üyesi Rüsselsheim Türkiyeli İşçiler Derneği olarak Rüsselsheimde 1 Mayıs için bir yürüyüş düzenledik.

Görüşümüze göre, ilk defa olarak B. Almanya ve B.Berlin'de bir yabancı teşkilat 1 Mayıs'ta bağımsız yürüyüş düzenlemiştir. Yürüyüş civar derneklerin de desteklemesi ile başarılı bir şekil de yapıldı. 300'den fazla kitle yürüyüşe katılarak, devrimci 1 Mayıs'a sahip çıktı. Emperyalizme, sosyal emperyalizme, faşizme karşı kinini dile getirdi.

Bu yürüyüş bizlere şunu kavrattı: Devrimciler olarak 1 Mayıs'a sahip çıkmalıyız. Buna önderlik etmeliyiz. Çeşitli milliyetlerden anti-faşist,anti-emperyalistlerin mücadeleci birliğini sağlamalıyız. İşçi sınıfının dostu olduğunu söyleyen işçi sınıfı düşmanlarının yüzünü teşhir etmeliyiz.

- YAŞASIN ULUSLARARASI İŞÇİ SINIFININ MÜCADELE VE DAYANIŞMA GÜNÜ 1 MAYIS !
- YAŞASIN ÇEŞİTLİ MİLLİYETLERDEN ANTİ-FAŞİST, ANTİ-EMPERYALİSTLERİN EN GENİŞ BİRLİĞİ !
- KAHROLSUN İŞÇİ SINIFI DÜŞMANLARI !

Konstanz

Konstanz Türkiyeli Öğrenciler Derneği 1 Mayıs Uluslararası İşçi Sınıfının Mücadele ve Dayanışma Gününde,DGB'nin düzenlediği eylemin haricinde bir eylem koydu.

60'a yakın Türkiyeli işçi ve öğrenci gençliğin katıldığı toplantıda halkımızın kültüründen örnekler sunuldu. Daha sonra ATİF Sempatizanları ve TÖKYD adına ortak bir bildiri okundu.Bildiride uluslararası işçi sınıfının ve halkların devrimci mücadelesinin boyutları, Türkiye halkının mücadelesinin boyutları, Almanya'daki Türkiyeli işçi ve öğrenci gençliğin içinde bulunduğu ekonomik ve siyasi durumun tahlili yapıldı.

Toplantıda sık sık devrimci mücadeleyi vurgulayan sloganlar atıldı. Davul-zurnayla devrimci türküler çalındı. Ozan arkadaşlar sık sık devrimci türkülerle toplantıya canlılık verdiler.

Daha sonra tekrar dernekte toplanıldı, 1 Mayıs'la ilgili eleştiriler yapıldı. Eleştiriler devrimci mücadelenin anlaşılıp kavranmasında faydalı oldu.

Köln

Dünya işçi sınıfının kanıyla kazandığı 8 saatlik işgünü için verilen mücadelenin anıldığı bütün ülkelerin işçilerinin mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs Köln'de de kutlandı.

DGB merkezi önünde başlayan 1 Mayıs yürüyüşünde insiyatifi elinde bulunduran sarı sendika ağaları, kendileri ve kuyrukçuları dışında kalanların propaganda ve ajitasyon olanaklarını kısıtlamalarına rağmen, devrimcilerin attığı sloganların korteje hakim olmasını engelleyemediler.

YAŞASIN 1 MAYIS ! KAHROLSUN SENDİKA AĞALARI ! DEVRİMCİ İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE ! EŞİT İŞE EŞİT ÜCRET ! talepleri sürekli vurgulandı. B.Alman emperyalizminin yabancılar üzerinde uyguladığı/ayrıcalıklar ve YABANCILAR KANUNU protesto edildi.

Türkiyeli yurtsever-demokrat ve devrimciler Türkiye halkının verdiği mücadelenin yanında olduklarını gösterdiler. KAHROLSUN KOMPRADOR PATRON-AĞA DEVLETİ ! SIKIYÖNETİM KALDIRILMALIDIR! MİT, KONTR-GERİLLA, MHP, ÜGD GİBİ FAŞİST CİNAYET ŞEBEKELERİ DAĞITILMALIDIR ! sloganlarıyla Türkiye'deki faşist diktatörlük teşhir edildi. Bunun yanında Türkiye'deki azınlık milliyetlere ve özellikle Kürt ulusuna yapılan MİLLİ ZULÜM protesto edildi.

Yürüyüş sonunda kitle Neumarkt meydanında toplandı. Burada sarı sendika ağalarının yaptığı kapanış konuşmaları engellenme yoluna gidilmeyerek hataya düşüldü. Devrimciler yürüyüşe başladıkları kararlılıkla ve disiplin içinde miting alanından ayrıldıktan sonra derneğe gidilerek 1 Mayıs eyleminin değerlendirmesi yapıldı.

- YAŞASIN 1 MAYIS !

İşçi sınıfının mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs her yıl Britanya'da emperyalist burjuvazinin bir kanadı olan sahte İşçi partisi önderliğinde kutlanmakta idi. 1 Mayıs'ı her yıl İngiliz emperyalizmi için zararsız hale getiren "İşçi" partisi bu yıl 1 Mayıs ı iptal etti."Seçimler" gerekçesiyle, 1 Mayıs yürüyüşü yerine 1 hafta sonra işçilere 1 günlük tatil verdi. İngiliz işçi sınıfının emperyalist burjuvaziye karşı kararlı mücadele verecek örgütlerinin olmayışı onların 1 Mayısı ertelemelerini daha da kolaylaştırdı.

Bu şartlar altında İngiltere'deki yabancı işçi ve öğrenciler 1 Mayıs'ı kutlama faaliyetlerini bu durumu göz önünde bulundurarak ele aldılar. 1 Mayıs öncesinde BTÖF, İngiltere Kıbrıslı Türk Öğrenciler Federasyonu, Londra Türkiyeli İşçiler Derneği ve Britanya İranlı Öğrenciler Derneği (ISSB) ile ortaklaşa 1 Mayıs'ta enternasyonal gece yapma kararı aldılar. Ortak bildiri ve afiş çıkararak İngiliz emperyalizmini teşhir ettiler, onun 1 Mayıs'ı unutturma çabalarına karşı durdular.

Daha sonraki gelişmelerde bir kısım sendikaların 1 Mayıs yürüyüşü yapacağı öğrenildi. Hazırlık için zamanın kısa olmasına rağmen Türkiyeli ve Kıbrıslı yurtseverler 1 Mayıs günü yürüyüşe katılmak üzere toplandılar.

Yürüyüş düzenleyenlerin yürüyüşün başlayış yerini son anda değiştirmelerinden dolayı yürüyüş yerine giden yurtseverler yürüyüş yerinde kimsenin olmadığı haberi üzerine geri döndüler.

Tüm dünyada devrim için şehit düşen devrimcilerin anısına saygı duruşu ile başlayan geceye 100'ün üzerinde kitle katıldı. İranlı, Türkiyeli, Kıbrıslı yurtseverler 1 Mayıs'ın önemi üzerine konuşmalar yaptılar. Gece Yunanistanlı ve Iraklı devrimci öğrenciler tarafından da desteklendi, mesajlar sunuldu. Kıbrıs folklor gösterisi, korolar, devrimci türküler ve marşlar söylendi.

YAŞASIN 1 MAYIS! YAŞASIN ENTERNASYONAL DAYANIŞMA! KAHROLSUN İNGİLİZ EMPERYALİZMİ! sloganlarının atıldığı gece 1 Mayıs'ın anti-faşist anti-emperyalist temelde kutlandığı bir eylem oldu.

Faşist CHP ağırlıklı hükümetin Türkiye'de sıkıyönetim aracılığıyla engellemek istediği 1 Mayıs yürüyüşlerine karşı emekçi halkımızın verdiği mücadelenin yanında olduğumuzu ve onu paylaştığımızı göstermek, Fransa'daki Fransız ve diğer uluslardan işçilerle bu uluslararası nitelikteki dayanışma ve mücadele gününde onlarla birlikte olduğumuzu belirtmek için 1 Mayıs kutlamalarına katıldık. En geniş anti-emperyalist, anti-faşist kitleyi bu konuda harekete geçirebilmek için TÖK - YD (ÖK) üyesi FTÖB olarak propaganda ve ajitasyon faaliyetleri sürdürüldü. Paris'te var olan diğer kitle örgütlerine ve siyasi guruplara ortak eylem teklifi götürülmesi kararlaştırıldı.

Ortak eylem toplantısı ilk olarak FTE D (Fransa Türkiyeli Emekçiler Derneği) ile yapıldı. Bu toplantıda FTÖB'le FTE D'in 1 Mayıs yürüyüşüne ortak katılması kararlaştırıldı.Bunun yanısıra "FTÖB"e de ortak eylem teklifi götürülmesi karar altına alındı.

Yapılan tartışmalar sonucunda ortaya çıkan durumda, ortak eylem yapan TÖK - YD üyesi FTÖB ile FTE D'in, "FTÖB"le eylem birliği yapması kararlaştırıldı. H.Kurtuluşu bu eyleme katılmayacağını ve yabancı örgütlerle birlikte katılacağını belirtti. CEPHE hiç bir görüş belirtmedi. PARTİZAN ise Demokratik Kitle Örgütleri ile birlikte yürüyeceğini belirtti.

Daha sonra "FTÖB"le yapılan eylem birliği, buradaki mücadelenin içinde bulunduğu şartlardan kaynaklanan bazı olumsuzları da içinde taşıyordu. Bu nedenle eylem birliğinde birtakım değişiklikler yapıldı. TÖK - YD üyesi FTÖB, FTE D ve "FTÖB" tek bir pankart altında (Fransa Türkiyeli Emekçiler Kültür Derneği — Fransa Türkiyeli Öğrenciler Birliği) yürüdü. TÖK - YD üyesi FTÖB ve FTE D birlikte, "FTÖB" ayrı bildiri çıkardı. Her teşkilat kendi pankartını açtı. Ancak atılan slôganlar ortak tesbit edildi ve atıldı.

Yürüyüşe, Fransa'daki CGT ve CFDT sendika ağalarına karşı oluşturulan Muhalefet Blokunda katılındı. Yürüyüş boyunca Fransızca ve Türkçe (özellikle sıkıyönetim ve faşist katliamlarla ilgili) bildiriler dağıtıldı, sloganlar atıldı.

Bunun dışında, 1 Mayıs'tan önce ortada görünmeyen Aydınlık-TİKP hainleri yürüyüşte bildiri dağıtmak istediler. Fakat kitlenin kararlı tavrıyla bunu başaramadılar. Çünkü halkımız onların buradaki ve Türkiye'deki faaliyetlerini iyi biliyordu. Özellikle 1 Mayıs üzerine, Türkiye'de çeşitli milliyetlerden halkımıza ve devrimcilere kan kusturan sıkıyönetimin çağrısına uyarak, halkı ve kitlesini 1 Mayıs yürüyüşlerine katılmamaya çağıran ve buna çeşitli kılıflar hazırlayan bu halk düşmanlarına gerekli cevap verildi.

Sosyal faşistler ise Fransa'daki işçi sınıfının mücadelesini emperyalist burjuvaziye satan sendika ağalarının önderliğindeki yürüyüşe "Türk bayrağı" altında katılarak her zamanki gibi işçi düşmanı yüzlerini sergilediler.

Strasbourg

TÖK- YD üyesi FTÖB Strasbourg şubesi, PARTİZAN siyasetinden kitle ile beraber, başını CGT ve CFDT adlı Fransız tekelci burjuvazisinin "komünist, sosyalist" maskeli temsilcilerininin çektiği Muhalefet Blokunda 1 Mayıs yürüyüşüne katıldı.

Başladığı gibi düzen içinde devam eden yürüyüş sırasında özellikle uluslararası işçi sınıfının Birlik ve Mücadele gününün anlamını içeren ve günümüzde faşist CHP kanalıyla uygulanan, açık sıkıyönetim ile de katmerleşen baskı ve terörü Fransız işçi sınıfı ve devrimcileri arasında teşhir eden slogan ve açıklamalara ağırlık verildi.

Tabiatları icabı kitlesi ile gerici temelde oluşturdukları bağlarının sarsılmaya başladığını, işçiler arasında yaydıkları devrim düşmanlığının anlaşılmaya başladığını gören sosyal faşistler, yürüyüş sonuna doğru MÜCADELE gazetesi satan bir işçi arkadaşa saldırdılar. Bu faşist saldırı ile onlar mezhep temeli üzerinde kışkırttıkları birisini gönderip, bizim oluşturduğumuz blokta kargaşalık çıkarıp kitleyi dağıtmak istediler.

Dev-Genç siyasetinin savunucuları ise kısa süre telaşlandıktan sonra kendilerine gelerek "Bırakın Rus ve Çin uşakları birbirini yesinler" diyerek ortayolculuklarını bir kez daha sergilediler.

Yürüyüş bittikten sonra yapılan toplantıda, yürüyüş sırasında düşülen eksik ve hatalı durumlar tartışıldı, giderilmeleri için gerekli kararlar alındı. Halk düşmanı sosyal faşistlere aynı gün gerekli cevap verildi.

Paris'te 1 Mayıs yürüyüşü...

FAŞİST SALDIRILAR DEVRİMCİ MÜCADELEYİ ENGELLEYEMEZ!

Ülkemizde faşizmin ve onun parçaları faşist cinayet şebekelerinin halkımıza saldırıları devam ediyor. Henüz faşistlerin K.Maraş'ta katlettiklerinin kanı kurumamışken, sivil faşist güçler bu sefer de Avrupa'daki emperyalist ülkelere satılan Türkiyeli işçi ve öğrencilere el attılar. Bilhassa faşist MHP ve onun yan kolları B. Almanya ve Batı Berlin'de örgütlenme çabalarını ve saldırılarını yoğunlaştırdılar.

Son dönemde Batı Almanya ve BatıBerlin'de faşistler saldırılarını iyice azıttılar. Faşist Türkeş'in son gezisinden sonra, devrimcilere, ATİF ve ATÖF üyelerine, yurtseverlere, demokratlara ve demokratik kuruluşlara karşı giriştikleri iğrenç saldırılar sistemli ve planlı bir şekilde artmakta, faşistler silahlı saldırılara girişmektedirler.

Yakın geçmişte Batı Almanya'da:

— Rüsselheim'da 17.2.1979 tarihinde bildiri dağıtan demokratlara MHP'li faşistler saldırdılar.

— Velbert'te Ekim 1978'de "Türk İslam Kültür Yuvası" üyesi faşistler bir ilericiye saldırarak feci şekilde dövdüler.

— Stuttgart'ta istasyonun önünde bildiri dağıtan ATİF üyesi Türkiyeli İşçiler Derneği üyelerine sopalı ve zincirli saldırıda bulundular. Çok sayıda devrimciyi yaraladılar.

Batı Berlin'de faşistlerin saldırıları bilhassa son dönemde yoğunluk kazandı. Sadece son 1 ay içinde BatıBerlin'de:

— Neuköln Karl Marx str.de bildiri dağıtan demokratlara sopa ve zincirlerle saldırdılar. Saldırıyı MHP'lilerle MSP'li faşistler ortak olarak düzenlediler.

— 30 Mart Cuma günü geceyarısı ATİF üyesi Türkiye İşçileri Derneği'ne,ışıkları söndürülmüş, sarı renkli Ford Capri model bir otomobilden 4 el ateş ettiler. Faşist saldırı esnasında 7 ATİF üyesi "Sömürü ve Baskıya Karşı MÜCADELE" gazetesini paketlemekteydiler. Faşistler bir dernek yöneticisini hedef alarak ateş ettiler fakat isabet ettiremediler.

— Batı Berlin'de ATİF üyesi TİD'e karşı girişilen bu ilk silahlı saldırıyı Berlin Kültür ve Dayanışma Derneği'ne karşı girişilen silahlı saldırı izledi. Faşistler geceyarısı dernek binasına 7 el ateş ederek kaçtılar.

— Daha sonra ise Berlin Türkiyeli Emekçiler Birliği'ni benzin dökerek yakmak istediler.

Görünen köy kılavuz istemez. Faşist saldırılar sistemli ve planlı bir şekilde artmaktadır. Türkiye'dekilerle benzerlik içinde olan bu tür olayların MHP, ÜGD, MİT ve Kontr-Gerilla tarafından düzenlendiği açıktır.

Faşistler daha şimdiden fabrikalarda özellikle örgütlü devrimcilere saldırmakta, bazı fabrikalarda ise tıpkı Türkiye'de olduğu gibi mezhep farklılıklarını ve milli ayrılıkları bahane ederek ilerici işçilere sataşmaktadırlar. Bu bir avuç hain, bir kısım çapulcuyu, ekmek parası için mücadele eden, yurdundan yuvasından yüzlerce kilometre uzaklarda çalışmak zorunda bırakılmış, sömürü ve zulme baş kaldıran emekçilerin başına bela etmeye çalışmaktadırlar.

Devrimcilerin aktif mücadelesi bu alçakların iştahlarını kursaklarında bırakmaya yetecektir. Faşistler devrimci mücadeleyi bastıralım, devrimcileri sindirelim derken, kaldırdıkları taşı başlarına düşürmekten kurtulamayacaklardır.

Batı Berlin Türkiye İşçileri Derneği'ne karşı girişilen saldırıdan sonra bir basın toplantısı düzenleyen Dernek Yönetim Kurulu, faşist saldırıları basın önünde teşhir etti, faşist derneklerin kapatılması ve sorumlularının çezalandırılması talebini yineledi. Ayrıca faşistlere ait belgeler tercüme edilerek Alman basınına dağıtıldı. Basın bildirisinde TİD özetle şöyle dedi:

"Görünen odur ki Türkiye'den kaçan

bu faşist katiller B.Alman devletin - den sığınma (Asyl) hakkı isteyerek te rörlerini burada da yürütmeyi planlamaktadırlar.

"Derneğimize ve üyelerine karşı girişilen bu faşist saldırıyı; tüm işçi lere, tüm demokratlara karşı girişi - len faşist bir saldırı olarak niteliyoruz. Bu saldırıların amacı, yurtdışında da baskı ve sömürüye karşı müca dele eden tüm devrimci, demokrat ve iş çileri yıldırmak, onların örgütlü mücadelesini kana boyamaktır.

"Fakat, açıkça ilan ediyoruz ki, bi zi hiç bir güç halk demokrasisi ve ba ğımsızlık mücadelemizden yıldıramayacaktır."

ATİF üyesi TİD bir bildiri ile faşist saldırıyı lanetledi, Dernek önderliğinde faşistlere karşı nefret da ha da kabardı.

ATÖF üyesi Türkiyeli Öğrenciler Der neği/Batı Berlin ile ATİF üyesi TİD yönetim kurulları bir araya gelerek bu anti-faşist nefreti daha geniş kit lelere yayma, kitleleri faşist saldırılara karşı seferber etme ve bu müca deleyi "Faşist Cinayet Şebekeleri Kapatılmalıdır" kampanyasıyla birleştir me kararı aldılar. Bu karar uyarınca Batı Berlin'de bulunan diğer yurtse - ver dernekler ve guruplar bir toplantıya çağırıldı.

Toplantıya katılan temsilciler, ATİF üyesi TİD ve ATÖF üyesi TÖD/BB'in ortak sundukları platform temelinde ortak eylem yapabileceklerini söyledi - ler. Temsilci arkadaşların olumlu dav ranışları sonucu 21 Nisan'da "Batı Al manya ve Batı Berlin'deki Faşist Dernekler Kapatılmalıdır", "Sıkıyönetime Hayır", "MHP, ÜGD Kapatılmalı, MİT , Kontr-Gerilla Dağıtılmalıdır" ortak sloganları çerçevesinde ortak bir yürüyüş yapma kararına varıldı.

Karara TÖD/BB, TİD yanında Türkiye İşçi Gençlik Birliği, Türkiye Demokra tik Halk Derneği, B.Berlin Emekçiler Birliği, Berlin Kültür ve Dayanışma Derneği, Devrimci Halkın Birliği gaze tesi, Partizan Dergisi, Antifaschistische Front, Kommunistischer Bund da katıldı. Hemen çıkarılan bildiride şöyle deniyordu:

"Bizler ülkemizde uygulanan sıkıyönetimin kaldırılması, B.Almanya ve B. Berlin'deki faşist cinayet şebekeleri nin kapatılması için tüm anti-faşistleri mücadele meydanına çağırıyoruz."

21 Nisan günü Batı Berlin'de yaşa - yan devrimciler, demokratlar faşizme karşı tek yürek, tek yumruk oldular . Batı Berlin sokakları o gün "Batı Almanya ve Batı Berlin'deki faşist Dernekler kapatılmalıdır ! ", "MHP, ÜGD kapatılmalı, MİT, Kontr-Gerilla dağı-

B. Berlin'de Anti-faşist yürüyüş...

tılmalıdır ! ", "Sıkıyönetime hayır ! ", "Yaşasın enternasyonal dayanışma ! " , "Faşist MHP, katil Türkeş ! ", "Faşizme Ölüm ! " sloganlarıyla çınlıyordu.

Yürüyüş Batı Berlin'deki Türkiyelilerin yaptığı en güçlü yürüyüş oldu . Yüzlerce işçi yürüyüşe katılmadığı halde yol kenarından yürüyüşçüleri ilgi ile izledi. 600'ün üzerinde Türkiyeli emekçi ve öğrenci yürüyüşe katıldı.

Mitingde yapılan ortak konuşmadan parçalar yayınlıyoruz:

" Faşistler neden bildiri dağıtan devrimcilere, ilericilere saldırıyorlar? Neden derneklerin camlarını kırıyorlar? Neden dernekleri kurşunluyorlar?

" Çünkü; faşistler, emperyalistler ve onların yerli uşakları hakim sınıfların Türkiye'yi talan etmesini; işçileri, köylüleri ve tüm emekçileri iliğine kadar sömürmesini istemektedirler. Devrimciler ise emperyalistlerin ve onların yerli uşakları hakim sınıfların Türkiye'yi talan etmesine ve emekçileri sömürmesine şiddetle karşı çıkmaktadırlar. Devrimciler emperyalistlere ve onların uşakları hakim sınıflara karşı amansız, dişe diş bir mücadele vermektedirler. İşte bunun için faşistler bizlere saldırmaktadırlar.

"Çünkü faşistler, bizlerin tekelci Alman patronları tarafından azgınca sömürülmesine, bizleri 'ikinci sınıf vatandaş' olarak görmelerine karşı değildirler. Onlar, Batı Alman tekelci patronlarına karşı demokratik ve ekonomik haklarımız için mücadele etmemize karşıdırlar. Bunlardır diğer uluslardan işçilerle omuz omuza verdiğimiz mücadeleleri, grevleri karalayanlar. Devrimciler ise tam tersini yapmaktadırlar. Onlar, bizlerin Batı Alman tekelci patronlarına karşı mücadelesinde en ön saflarda hiçbir fedakâr lıktan kaçınmadan yer almaktadırlar. İşte bunun için faşistler bizlere saldırmaktadırlar.

"Kısacası faşistler Türkiye'de emperyalizmin hakimiyetini; baskı ve sömürüye dayanan düzenin ayakta kalmasını ve perçinlenmesini istemektedirler. Devrimciler ise bağımsız ve demokratik bir Türkiye ve baskısız ve sömürüsüz bir düzen için mücadele vermektedirler. İşte bunun için faşistler bizlere saldırmaktadırlar.

...

"Faşistlerin bizlere karşı giriştiği saldırılar karşısında Batı Alman emperyalistlerinin tavrı ilginçtir. Batı Berlin polisi, bazı demokratik derneklerin camlarının faşistler tarafından kırılması olayını 'adi bir polisiye olayı' göstermeye çalışmaktadır. Faşistlerin demokratik derneklere karşı giriştiği silahlı saldırı, B. Berlin polisi tarafından B.Berlin'de çıkan Alman gazetelerine siyasi olmayan bir olaymış gibi yansıtıldı. Batı Alman emperyalistlerinin bu gibi tavırları, onların faşistlerin devrimcilere saldırılarına göz yumduklarını göstermektedir. Batı Alman emperyalistlerinin bir bölümünün siyasi temsilcisi olan CDU-CSU partilerinin açıkça MHPyi desteklediği bilinen bir gerçektir. Faşist Türkeş her B.Almanya ve B.Berline gelişinde bu partilerin yöneticileri ile görüşmektedir. Bu görüşmelerden birinde CSU başkanı ve aynı zaman da Bavyera eyaleti başbakanı olan Franz Strauss; MHP'nin B.Almanya ve B.Berlin'deki komandolarına maddi ve manevi her türlü yardımda bulunacaklarını bildirmiştir.

"Diğer yandan yeni-nazilerin MHP'li komandoları askeri olarak eğittikleri ve faşist ve yeni-nazi parti NDP' nin MHP ile ilişkilerinin çok iyi olduğu bilinen gerçeklerdendir.

"Diğer yandan Türkiye'den kaçan binlerce faşist katilin B.Almanya hükümetinden siyasi iltica hakkı istemesi , ve B.Almanya hükümetinin bunlara karşı hiçbir şey yapmaması, bu katillerin çeşitli eyaletler tarafından siyasi mülteci olarak kabul edilmesi, yukarıdaki görüşlerimizi doğrular niteliktedir. ..."

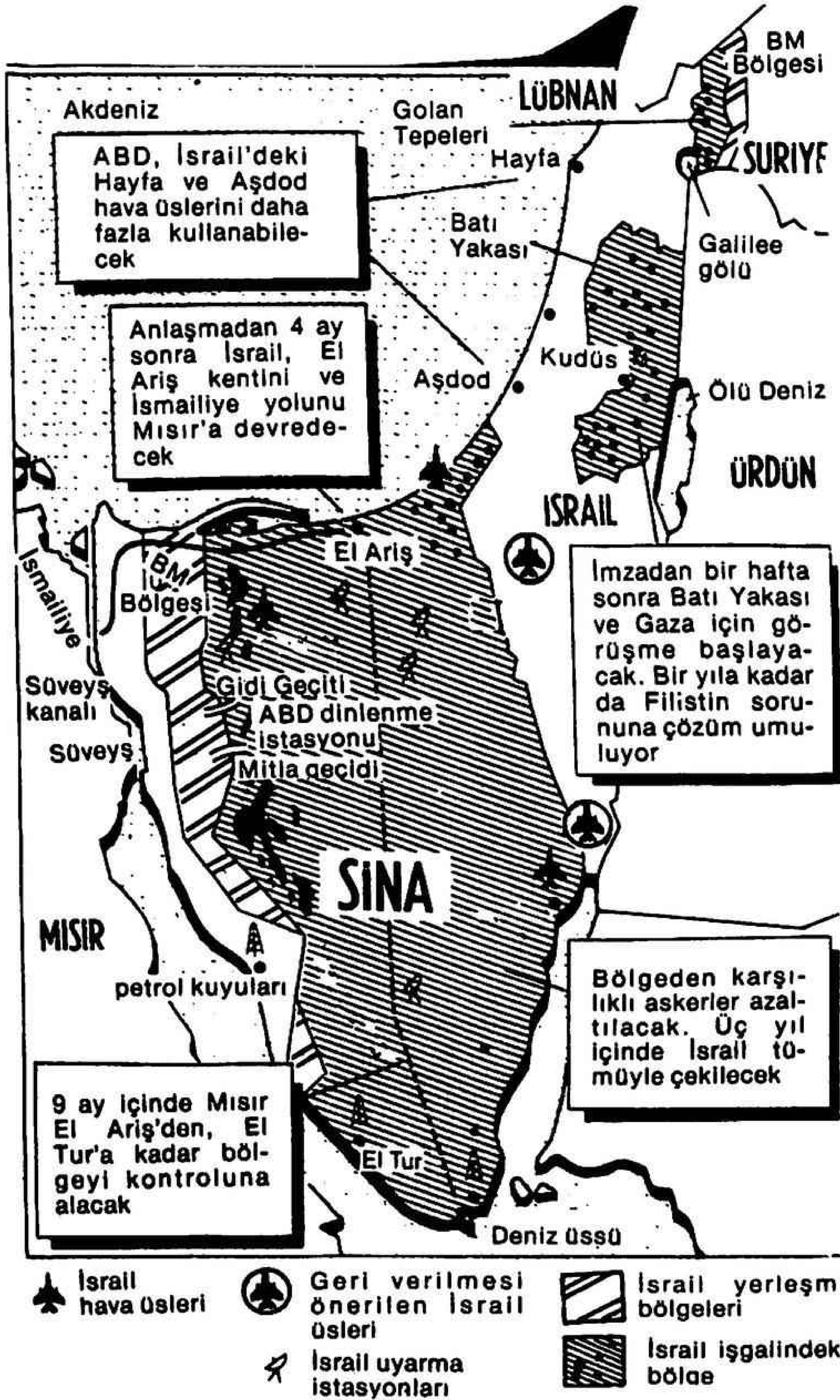
Faşistlere ve özellikle son silahlı saldırılara karşı mücadelemiz bu yürüyüşle noktalanmamıştır. Faşist saldırılar gittikçe arttığına göre, bu saldırılara karşı daha geniş kitleleri seferber edebilmek görevi ile karşı karşıyayız. Faşistler sömürü ve baskıya karşı mücadele ettiğimiz,yiğit Türkiye halkının Demokratik Halk Devrimi mücadelesini desteklediğimiz, emperya

arkası sh.39'da

ORTA-DOĞU'DA PAZARLIK

ABD emperyalizminin son dönemde etkinlik kazandığı anlamına gelen Mısır'la İsrail arasındaki "Orta-Doğu Barışı", Carter-Begin-Sedat üçlüsü tarafından 27 Mart'ta Washington'da imzalandı.

Bilindiği gibi bu gerçekleştirilen 'barış' 1977'de Sedat'ın İsrail'i ziyareti ile başlamıştı. Sedat "gerekirse İsrail ile barış anlaşması imzalayabiliriz" demişti. Bu olay bütün Arap dünyasında sert tepkilere yolaçmıştı. Daha sonraki gelişmelerde, ABD emperyalizmi planlı bir şekilde insiyatifi ele alarak iki ülkenin devlet temsilcilerini 1978 Ağustos ayında Camp David'e davet etmiş ve "Orta-Doğu barış görüşmeleri" başlamıştı.

Camp David'de başlayan görüşmelerin ağırlık noktalarını:

- Mısır'ın İsrail devletini ve onun bağımsızlığını tanıması;
- Filistin ulusunun emperyalistler tarafından 'kaderinin tayin edilmesi' anlamına gelen Gaza, Batı Şeria ve doğu Kudüs'te yaşayan Filistinlilere 'özerklik' verilmesi (Bilindiği gibi İsrail 1967'de Sina yarımadasını, Golan tepelerini, Gaza şeridini, Şeria'nın batı yakasını ve Kudüs'ü işgal etmişti.);
- ABD'nin Mısır ve İsrail'e yapacağı ekonomik ve askeri 'yardımlar';

teşkil etmekteydi.

Gelişmelerde Mısır ile İsrail; Gaza, Batı Şeria ve Doğu Kudüs'te özerklik' konusunda sonuca varamamışlardı. Camp David zirvesi 1978 Ekim'inde suya düşme tehlikesi geçirmiş, 1979 başında başlayan gelişmeler sonucu ise ABD emperyalistlerinin önderliğinde Mısır-İsrail arasında "Orta-Doğu barışı" büyük gürültülerle imzalanmıştı.

'Barış'ın ana noktalarını:

- Mısır ile İsrail arasındaki savaş durumunun sona ermesi, Mısır'ın İsrail'in devlet bütünlüğünü ve bağımsızlığını tanıması;
- İsrail'in 1967'de işgal ettiği Sina yarımadasından 9 ay içinde çekilmeye başlaması, çekilmenin kademeli olarak 3 yıl içinde tamamlanması;
- Batı yakasında (Batı Şeria) ve Gazadaki Filistinlilere özerklik elde etmeleri için görüşmelerin 'anlaşmadan' bir ay sonra başlanması;
- Mısır'ın Süveyş kanalını İsrail'e açması;
- Gerek İsrail'in gerekse Mısır'ın ABD'den 5 Milyar dolarlık askeri ve mali yardım alması;

teşkil etmektedir.

Anlaşmaya varılan konular içinde bir nokta dikkat çekicidir. O da Camp David'in ağırlık noktasını oluşturan Gaza ve Batı Şeria'daki Filistinlilere 'özerklik' konusudur. Bu konuya İsrail kesinlikle yanaşmamış ve bu nokta 27 Mart'ta iptal edilerek geriye atılmıştır.

Yapılan bu 'barış' anlaşmasına emperyalist sistemde yer alan güçler değişik ve birbirine zıt tavırlar takınmışlardır. Başta ABD ve Batı Alman emperyalistleri bu 'barış'ı hararetle desteklerken, Rus sosyal emperyalizmi ve Arap ülkeleri bu 'barış'ı şiddetle protesto etmişlerdir.

Carter-Sedat-Begin üçlüsünün imzaladığı bu anlaşmanın ne anlama geldiğini şimdilik bir tarafa bırakalım, çeşitli çevrelerin 'Orta-Doğu barışı' hakkındaki tavırlarını belirlemeye çalışalım.

Batı Alman emperyalistleri bu 'barışı' desteklediklerini ilan ederek, bu anlaşmayı "tarihi bir olay" olarak nitelediler. Washington'dan Bonn'a geçen Sedat'a askeri ve ekonomik yardımı devam ettireceklerini açıkladılar.

Fransız emperyalizmi 'barış'ı "Orta Doğu'da kritik bir durum" olarak nitelediler. Orta-Doğu'da kalıcı bir 'barış' ancak:

- İsrail'in 1967'de işgal ettiği topraklardan çekilmesi,
- Filistin halkına özgürlük (?) tanınması,
- Filistin ve İsraillilerin dostça geçinmeleri halinde gerçekleşebilir, dediler.

Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri K.Waldheim ise aşağı yukarı aynı görüşleri savundu.

Türkiye'de ise; ülkemizde Kürt ulusunun ve milli azınlıkların varlığını tanımayan, Kürt ulusu ve milli azınlıklar üzerinde milli zulüm uygulayan, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını ayaklar altında ezen, "Kıbrıs Türkiye'nin bir parçasıdır" diyerek 1974'te Kıbrıs'ın bağımsızlığını ABD emperyalizminin çıkarları doğrultusunda yok eden komprador patron-ağa devleti, Filistin halkının bu anlaşma ile devlet kurma hakkının gaspedildiğini savunacak kadar emperyalist uşağı bir devlettir.

Anlaşmaya ılımlı bir şekilde karşı çıkan emperyalistler, emperyalizme bağımlı devletler ve 'bloksuzlar' dışında, 'barış'a şiddetle karşı çıkanlar, sosyal emperyalistler ve Arap ülkeleri oldu.

Rus sosyal emperyalistleri; "Bu anlaşma Arap halkları özellikle de Filistin halkının hakları açısından düşmanlık tohumları taşıyor", "Barış anlaşması, gerçek ve kalıcı barış yerine, Orta-Doğu'daki gerginliği daha da artırmıştır" gibi demagojilere girişerek; 'barış'a karşı çıkan bütün Arap ülkelerinin "yanında" olduğunu açıklamıştır.

Sudan ve Ürdün dışında kalan tüm Arap ülkeleri, Mısır-İsrail 'barış'ını şiddetle prosetto ettiler. Sedat'ın bu girişimini 'Arap davasına ihanet' olarak nitelediler.

Arafat "Sedat bunun cezasını ödeyecektir" dedi.

İmzalama olayından hemen sonra; 19 ARAP ülkesinin Dışişleri bakanları ve Ticaret bakanları Bağdat zirvesinde buluştular. Mısır'a yapılabilecek askeri ve ekonomik ambargo için görüşmelere başladılar.

Filistin Kurtuluş Örgütü başkanı Arafat, başta ABD olmak üzere, ABD'ye petrol ambargosu konulmasını, Mısır'a her türlü yardımın kesilmesini önerdi.

Bu öneriyi (sadece Mısır'a konulacak ambargo konusunda) Suriye ve Libya desteklediler.

Suudi Arabistan'ın ABD'ye konacak ambargoya şiddetle karşı çıkması sonucu; FKÖ, Suriye ve Libya Bağdat zirvesini terkettiler. Daha sonra Bağdat'ta alınan kararda, Mısır' a yapılacak her türlü 'yardım'ın kesilmesi, diplomatik ilişkilerin kesilmesi kesinlik kazandı. Bu konuda orta-yolcu bir siyaset izleyen Suudi Arabistan, alınan kararlara uyacağını bildirdi.

'Barış' anlaşması konusunda alınan tavırlardan şu sonuç çıkmaktadır : Emperyalistler, sosyal emperyalistler ve her türlü Arap gericiliği, Filistin halkının kurtuluşu için değil; tam tersine Orta-Doğu'daki çıkarlarını her zaman olduğu gibi ön plana çıkarmaktadırlar.

Bu konuyu daha da somutlaştıralım.

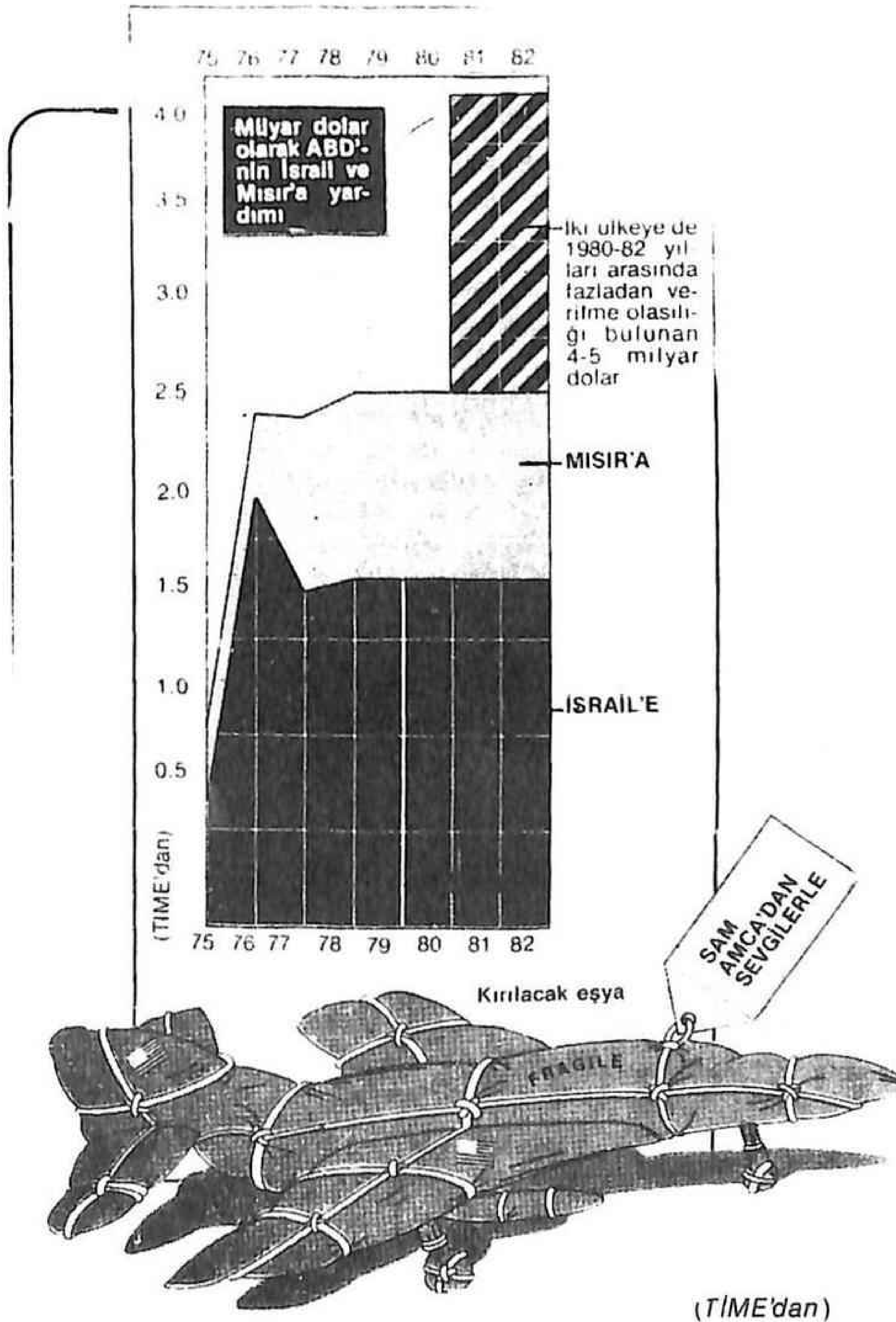
ABD emperyalistleri İran gibi önemli bir petrol pazarını ve Orta-Doğu'daki jandarmalarından biri olan faşist Şahı kaybetmiştir. Bu yüzden dört elle Orta Doğu'daki eksilen gücünü daha da genişletmek için, bizzat kendi çıkarlarını savunan devletlerin daha da kuvvetlendirilmesine ihtiyacı vardır. Suudi Arabistan, Ürdün, Mısır, İsrail ve Lübnan gibi önemli zengin ülkeler ABD emperyalizminin hakimiyeti altındadır. Fakat bu ülkeler arasında çeşitli milli, Arap olma temelinde, pazar ve toprak çe

lişmeleri vardır. ABD emperyalistlerinin uğraşısı kendi pazar ve nüfuz alanı altındaki ülkeleri ilk etapta belli bir uyum içine sokup, var olan çelişkileri kendi çıkarları doğrultusunda kullanmak durumundadır.

1967'den beri İsrail; Suriye, Ürdün, Mısır ve Lübnan topraklarının belli bölümlerini işgal altında tutmaktadır. Bu durumda ABD'nin çabası işte bu çelişkiyi kendi lehine çözüp bu pazarları sömürmektir.

Diğer taraftan ABD emperyalizmi bu anlaşmayla birlikte tahakkümü altındaki ülkeleri askeri ve ekonomik olarak milyarlarca dolarla destekleyeceğine dair söz vermektedir.

Mesela Mısır ve İsrail'e 5 milyar dolar verecek, Ürdün'e 1.7 milyar dolar akıtacaktır. Yani anlaşmanın diğer yönü de budur. Anlaşma ABD emperyalizmine yatırım için pazar yaratmaktadır. Dikkat edilecek olursa 'barış'ın sadece kâğıt üzerinde olduğu açığa çıkar.

(TIME'dan)

Çünkü ABD'nin bu anlaşma dolayısıyla Mısır ve İsrail'e verdiği 'yardım'ın başında en modern silahlar gelmektedir. Yani ABD emperyalizmi 'barış'ı sağlama adına Orta-Doğu'yu bir barut fıçısı haline getirmekte, 'barış' adına savaş kışkırtıcılığı yapmaktadır.

Siyonist İsrail devleti ve emperyalist uşağı Arap devletlerinin baş sorunlarından birisi Filistin meselesidir. Bu mesele başta 'İsrail devleti' nin varlığını devamlı tehdit etmektedir. Filistin kurtuluş hareketi Arap ülkelerindeki hakim sınıflar için de önemli bir sorundur. Çeşitli Arap ülkelerindeki halkların devrimci mücadelesine önemli bir etki yapmaktadır. Tüm Arap gericiliği Filistin halkının devrimci mücadelesinin kendi ülkelerindeki sınıf mücadelesinin kendilerine karşı yönelmesinden korkmaktadırlar.

İşte bu yüzden ABD emperyalizmi Filistin devrimini 'boğmayı' amaçlamaktadır.

Siyonist 'İsrail devleti'nin durumuna gelince:

Bu ırkçı siyonist 'İsrail devleti' Filistin halkının kanları ve toprakları üzerinde kurulmuştur. Siyonistler Filistin halkının devrimci mücadelesini kendi varlığını koruyabilmek için 'yoketmeyi' amaçlamaktadırlar.

Siyonistler bir yandan barış çığlıkları atarken, mazlum Filistin halkının kamplarına en modern silahlarla saldırmaktadırlar. 'Barış' anlaşmasından bu yana güney Lübnan'daki Filistin kampları sürekli bombardımana tutulmaktadır.

Siyonistler Orta-Doğu'da ABD emperyalizminin jandarmalığını yapmakta, etraftaki Arap ülkelerinin topraklarını işgal altında tutmaktadırlar. Bu topraklar için anlaşmalar sürerken siyonistler diğer taraftan işgal altındaki topraklar üzerinde hızla yerleşme merkezleri, askeri üsler kurmakta, savaşa hazırlanmaktadırlar.

Siyonistler Orta-Doğu'da gelişecek devrim hareketlerinin bastırılmasında baş rolü oynamaya adaydır. Esas olarak ABD ve Batı Alman emperyalistlerinin 'yardımları' ile önemli bir güce sahiptirler. Etrafı emperyalizme bağımlı devletler tarafından çeşitli çelişkilerden dolayı düşmanca çevrilmiştir. Bu yüzden ilk etapta ABD'ye uşaklık eden devletlerle en az tavizi ve-

rerek anlaşmak İsrail'in işine yaramaktadır.

Bu durumda stratejik olarak Mısır'dan bir tehlike gelmesini azaltmaya çalışırken, kuzeyden (Lübnan'dan) ve Ürdün'den gelecek saldırıları asgariye indirmeye çalışmaktadırlar.

Güney Lübnan'da Binbaşı Haddad önderliğinde Hristiyan milisleri tarafından 'bağımsız' bir Lübnan kukla devletinin ilanı, tamamıyla siyonistlerin bir işidir.

Mısır ise bugün ekonomik ve siyasi krizlerin girdabına girmiş durumdadır. Mısır hakim sınıfları bir yandan ABD ve Batı Alman emperyalistlerinin çıkarlarını garantiye almayı planlarken, karşılığında kendileri için tayin edici olan içinde bulundukları krizlerden kurtulmak için emperyalist sermayenin Mısır'a akmasını amaçlıyorlar. Bu konuda ABD Mısır'a 2 Milyar dolar vaad etmiştir. Mısır bu anlaşmayla Batı Alman emperyalistlerinin yatırımlarını da garantiye almıştır.

Uşak Sedat için diğer taraftan önemli olan bir konu siyasi olarak halkı peşine takmaktır. Uşak Sedat bu konuda 'barış' çığlıklarıyla halkı peşine takmayı başarmıştır.

Ürdün ve Suudi Arabistan'ın durumu Mısır ve İsrail'e nazaran belli farklılıklar göstermektedir.

Ürdün'ün batı yakası ve Kudüs siyonist işgal altındadır. Ürdün bu toprakları geri istemektedir. Ama ABD emperyalizminin çıkarları bu çelişmenin şu veya bu şekilde çözümünü gerektiriyor. ABD çekingen de olsa İsrail'in işgal ettiği toprakların Ürdün'e verilmesi taraftarıdır. Ürdün için önemli bir sorun da Filistin sorunudur. Faşist kral Hüseyin Filistin halkının çıkarlarını 'savunmak'la sahtekârlık yapmaktadır. Pratik tam tersidir. Geçmişte Ürdün binlerce Filistinliyi, Filistin kurtuluş hareketinin Ürdün sınıf mücadelesiyle birleşmesini önlemek için kahpece katletmiştir. Ürdün bizzat savaşa hazırlanmaktadır ve ABD'den 1.7 Milyar dolar değerinde en modern silahlarla donanıyor.

Suudi Arabistan ise Arap ülkeleri içinde petrol bakımından en zengin ülkedir. Suudi Arabistan'ın hemen hemen bütün Arap ülkeleri ile ilişkisi vardır. Emperyalist bir güç olmasına rağmen, bütün Arap ülkelerine sermaye yatırımında aracı rolü oynamaktadır.

Suudi Arabistan'ın Mısır'dan FKÖ'ye kadar bütün Arap devletlerinde askeri ve ekonomik yatırımları vardır. Bu durumda 'barış'ı reddetme konusunda Arap ülkeleri çoğunluktadır. Bütün Arap ülkelerini Mısır ve İsrail'e feda etmek Suudi Arabistan'ın işine gelmemektedir. Ama bu tavrıyla AB D efendilerine ters düşmektedir. Bu yüzden orta-yolculuk yapmaktadır.

Esas olarak Rus sosyal emperyalizminin etkinliği altındaki Suriye, Irak ve Libya'ya gelince:

Suriye'ye ait olan Golan tepeleri halen İsrail'in işgali altındadır. Suriye güney Lübnan'ın doğu yakasını işgal altında tutmaktadır, ve bugünkü konumuyla Rus sosyal emperyalizminin en önemli dayanağıdır. Orta-Doğuda Büyük Suriye hayalleri içindedir. Rus sosyal emperyalizmi Orta-Doğu'daki etki alanını genişletebilmek için Suriye'ye askeri-ekonomik yığınak yapmaktadır. Filistin halkının güya en tutarlı savunucusu gibi görünen Rus sosyal emperyalizminin uşağı Asad defalarca Filistin halkını katletmiştir. Irak ise bizzat Irak'ta yaşayan Kürt milletine zulmetmektedir. Nasıl olur da Kürt milletinin kendi kaderini tayin etme hakkının azılı düşmanlarından olan emperyalist uşakları Filistin halkının kendi kaderini tayin etme hakkını savunabilir ?

Toparlayacak olursak:
Ne batılı emperyalist büyük güçler ve onların Orta-Doğu'daki uşakları, ne de sosyal emperyalistler ve uşakları Filistin halkının kendi kaderini tayin hakkına ve bu uğurda yürütülen mücadeleye tahammül edememektedirler. Onların asıl amacı Orta-Doğu'daki pazarları, nüfuz alanlarını, ucuz işgücünü ve petrol yataklarını ele geçirmektir.

Şurası da gayet açıktır ki Rus sosyal emperyalizmi Filistin kurtuluş hareketine maddi destekte bulunmakta, Filistin halkının mücadelesini satın almaya çalışmakta ve bunu belli ölçüde başarmaktadır. Rus sosyal emperyalistleri Filistin davasını kendi hegemonyacı siyasetleri için bir araç olarak kullanmaya çalışmaktadır. Bu bakımdan Rus sosyal emperyalistlerinin ABD ve diğer batılı emperyalist büyük güçlerden zerrece farkı yoktur.

Amerikan emperyalizmi, siyonist 'İsrail devleti', ABD emperyalizminin uşağı Mısır devleti Filistin halkının kaderini Filistin halkının özgür iradesi olmadan tayin etmeye çalışmaktadırlar. Nasıl olur da Filistin halkını 1. Dünya savaşından önce başlayarak günümüze kadar canlarından, evinden barkından, çoluğundan çocuğundan eden; çeşitli katliamlarla Filistin'den sürüp atan; Filistin toprakları üzerinde çeşitli emperyalistlerin desteği ile siyonist ırkçı faşist 'İsrail devleti'ni kuran siyonistler Filistin'in geleceği üzerine fikir yürütebilirler? Bu siyonistler olsa olsa Filistin halkını tarih sahnesinden silmek için fikir yürütürler!

İşte ABD emperyalistlerinin, siyonistlerin ve uşak Sedat'ın Filistin halkı için 'çözümü'; Gaza, Batı Şeria, Doğu Kudüs'te yaşayan Filistinlilere 'özgürlük' verilmesi. Hangi anlamda özgürlük verilmesi? Sadece bu topraklar üzerinde yaşayan Filistinlilerin bölgesel yönetimlere siyonistlerin kontrolü altında katılması..!

Irkçı siyonist Begin,"Bu topraklar İsrail'in kutsal topraklarıdır","Hele hele Kudüs'ün geri verilmesi asla düşünülemez", "Kudüs sonsuza dek kutsal şehrimiz olarak kalacaktır", "Biz Gaza ve Batı Şeria'da asla toprak vermeyeceğiz. Bunu yapmak Filistinlilere toprak vermek ve devlet kurmak anlamına gelmektedir", diye demeçler vermektedir. Sedat ise"Kudüs'ün geri verilmesi düşünülemez" diyor.

Siyonistler "Biz Filistin diye bir şey tanımıyoruz" demektedir. "Biz bu anlaşmaya başlarken, Batı Şeria ve Gaza'daki bu topraklara değil, bu topraklar üzerinde yaşayan bütün insanlara özerklik (bölgesel yönetim) düşünüyoruz" demektedirler.

Emperyalistlerin, siyonistlerin ve uşaklarının Filistin için getirdikleri "çözüm" budur. Sadece bu bölgede yaşayan Filistinlilerin, İsrail silahları altında bölge yönetimlerine katılmaları.

Halbuki tarih ve sınıf mücadelesi bunun böyle olmadığını gösteriyor.

Tarih Filistin halkının yarım asırdan fazla bir zamandan beri çeşitli emperyalist güçlerin desteğindeki siyonistler tarafından, kendi vatanları olan Filistin'den sürüldüğünü; Filistin halkının defalarca katledildiğini; milyonlarca Filistinlinin kanlarının Filistin uğruna aktığını; Filistin halkının komşu Arap ülkelerinde Getto tipi kamplarda zorla açlık, sefalet,yokluk içinde yaşatıldığını; bu kampların faşist siyonistlerce defalarca yerle bir edildiğini; emperyalist uşağı Arap devletlerinin Filistin halkını siyonistler gibi katlettiklerini; ama Filistin halkının bütün bunlara karşı direndiğini, örgütlendiğini ve silaha sarıldığını; bağımsız ve demokratik bir Filistin için kahramanca mücadele ettiğini yazıyor.

Filistin halkı örgütlü mücadelesini 1960'lardan beri sürdürmektedir.

Tüm emperyalistlerin, sosyal emperyalistlerin ve Arap gericiliğinin Filistin konusunda birleştiği tek nokta vardır. O da siyonist 'İsrail devleti'nin üzerinde kurulduğu Filistin toprakları üzerinde Filistin halkının bağımsız ve demokratik Filistin'ini asla istemedikleridir.

Ama Filistin halkı bağımsız demokratik Filistin'i er geç proletarya önderliğinde yaratacaktır.

Bu gerçekten oldukça zor bir olaydır. Gerçek ve kalıcı barış ancak Orta-Doğu'da İsrail proletaryası ve Orta-Doğu'daki çeşitli Arap ülkeleri proletaryasının önderliğindeki devrimlerle emperyalizme, sosyal emperyalizme ve her türlü gericiliğe indirilecek darbelerle olacaktır.

KAHROLSUN SİYONİZM!

KAHROLSUN EMPERYALİST "ÇÖZÜM" PLANLARI!

YAŞASIN İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE FİLİSTİN, İSRAİL VE ARAP HALKLARININ DEVRİM MÜCADELESİ!

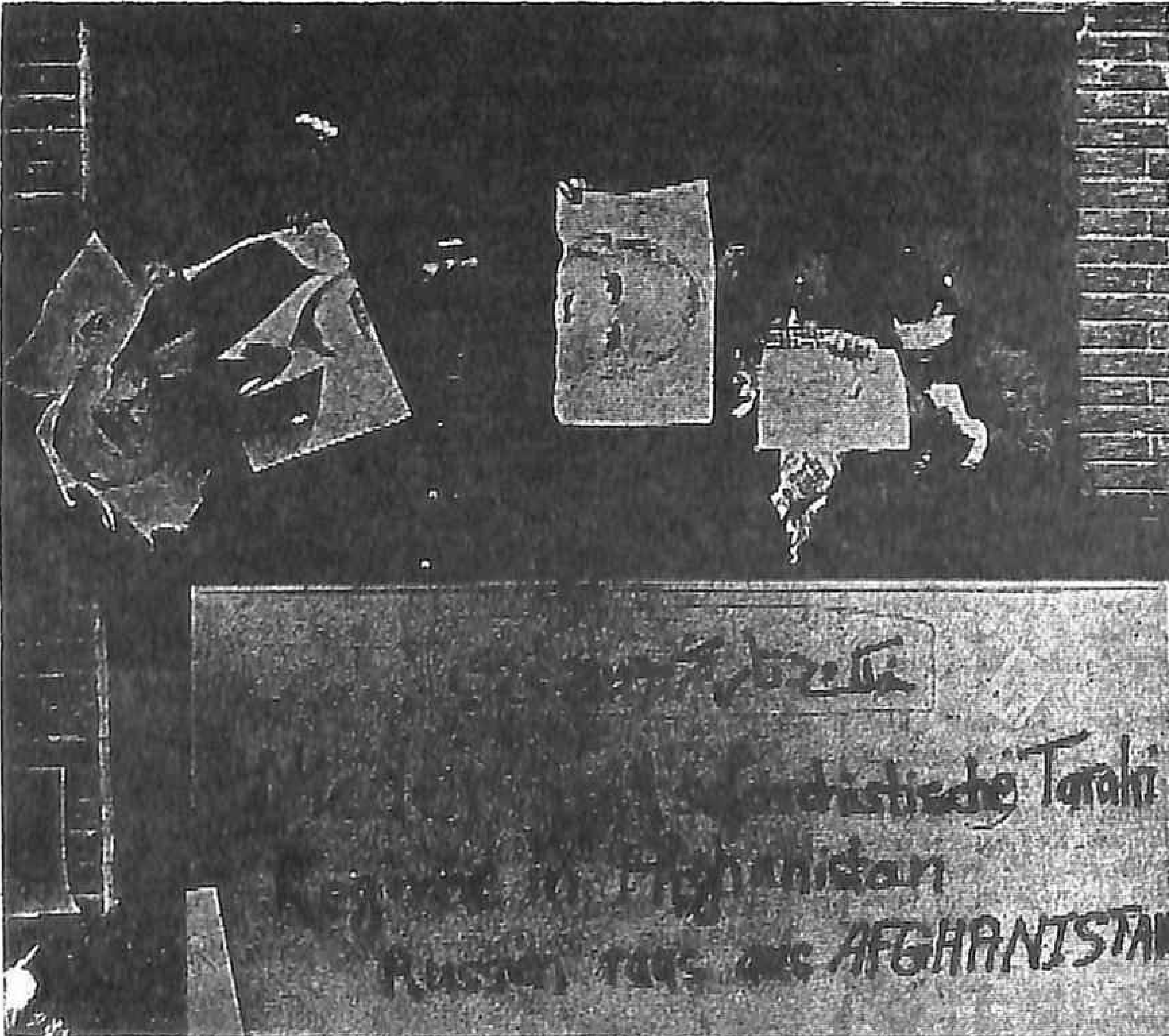
KAHROLSUN EMPERYALİZM, SOSYAL EMPERYALİZM VE HER TÜRLÜ GERİCİLİK!

AFGANİSTAN

Genel Afganistanlı Öğrenciler Birliği GUAFS'ın 27 Nisan Cumartesi günü Bonn da düzenlediği yürüyüşte Afganistan - daki sosyalfaşist Terak i rejimi protesto edildi.

6 Nisan tarihinde Bonn'daki Afganistan Büyükelçiliği ni iki saat işgal eden GUAFS üyesi öğrenciler yaptıkları basın toplantısı ile de Afganistan'da yürütülen sosyalfaşist kitle katliamlarını, siyasi tutuklamaları geniş olarak kamuoyuna duyurdular. Bonn'daki Büyükelçiliğin ajanlık görevini teşhir ettiler.

Çok sayıda ATÖF ve ATİF üyesinin de katıldığı yürüyüşe 400'e yakın çeşitli milliyetlerden devrimci ve demokratlar katıldı. Yürüyüş boyunca siyasi tutuklamaları, kitle katliamlarını , sosyalfaşist Terak i rejimini,Rus sosyal emperyalistlerinin Afganistan'daki azgın sömürü ve baskılarını protesto eden sloganlar haykırıldı. Emperyalizme, sosyal emperyalizme ve her türlü gericiliğe karşı mücadele azmi bilendi, enternasyonal dayanışmanın öne mi vurgulandı. Yürüyüş sonunda yapılan mitingde, GUAFS adına konuşan arkadaş; sosyal faşist rejimin katliamlarını, 60 civarındaki siyasi tutuklulara yapılan işkenceleri, şehirlerin Rus savaş uçakları tarafından havadan bombalandıklarını belirtti. Ayrıca konuşmasında Afganistan halkının işçi sınıfı önderliğinde yürüttüğü silahlı mücadelenin kırlardan şehirlere doğru geliştiğini vurguladı. Mitingde ikinci ve son konuşmayı TÖK-YD Örgütleme Komitesi adına yapan arkadaşın konuşmasının bir bölümünü yayınlıyoruz :

BÜYÜKELÇİLİĞİN İŞGALİ !

Demokratlar, Devrimciler ;

Sizleri TÖK-YD Örgütleme Komitesi adına devrimci bir saygıyla selamlar , haklı mücadelenizde sizlerle omuz omuza olduğumuzu bildiririz.

Rus sosyal emperyalizminin Afganistan'daki uşakları aracılığı ile gerçekleştirdiği kanlı darbenin üzerinden bir yıl geçmiştir. Bu darbe sonucu başa gelen sosyal faşist diktatörlük, efendileri adına Afganistan halkının azgınca sömürülmesi, ülke zenginliklerinin talan edilmesi için her türlü muhalefeti kanla bastırmakta , halk üzerinde kanlı terör estirmektedir. Onbınlerce insan katledilmiş ve 60 000 insan tutuklanmıştır. Afganistan halkının devrimci evlatlarına akla gelmedik işkenceleredilerek faşizme ve emperyalizme karşı mücadeleleri bastırılmaya çalışılmaktadır.

Fakat Afganistan halkının halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesini Rus sosyal emperyalizminin sosyal faşist uşakları da engelleyemeyeçektir. Afganistan halkı kanlı diktatörlüklerini silah zoruyla kabullendirmeye çalışan sosyal faşist saltanatının silah zoruyla yıkılacağını her geçen gün kendi pratiğinde daha iyi kavramaktadır. İşçi sınıfı önderliğinde silaha sarılan Afganistan halkı her türden emperyalizme ve onların yerli uşaklarına Afganistan'ı mezar edecek, kendi kaderini kendi eline mutlaka alacaktır. Bu haklı mücadelenizde, sizinle aynı kaderi paylaşan Türkiye halkı ve onun gençliği sonuna kadar omuz vermeyi kendine enternasyonalist bir görev sayar.

— YAŞASIN AFGANİSTAN VE TÜRKİYE HALKLARININ KARDEŞLİĞİ !

Uganda dünyanın 7. en büyük kahve üreticisidir. Hemen tamamıyla bir tarım ülkesidir. Kahveden başka çay, şeker, pamuk başlıca ürünlerdir. En fazla ticaret yaptığı ülkeler ABD, Japonya , Britanya ve Batı Almanya'dır.

İdi Amin 1971'de iktidara geldikten sonra ekonomi bütünüyle iflas etmiştir. Kahve üretimi %30, çay %32, pamuk %50 ve şeker %60 düşmüştür. Enflasyon hızı yılda %70'e varmıştır. Karaborsa büyük boyutlara ulaşmıştır.

Uganda halkı bir yumurta için 50 cent, 1 kilo şeker için 10 dolar, 1 kilo tereyağı için 20 dolar ödemek zorundadır, bunu da yılda ortalama 150 dolar kazançla yapması gerekmektedir.

Tanzanya silahlı kuvvetlerinin desteğindeki Ugandalı sürgünler 10 Nisan günü Uganda'nın başkenti Kampala'yı ele geçirerek İdi Amin'i devirdiler. Burjuva basın bunu bir dram-güldürünün son perdesi gibi sunmuştur. İdi Amin'i kâh deli bir kral gibi, kâh bir paranoyak gibi gösteren burjuva basın bu dramın ardındaki acı gerçekleri saklamıştır : Uganda halkı için 8 yıllık baskı ve terör, 8 yıllık ekonomik çöküntü ve sefalet rejimi.

1893'ten beri İngiliz idaresinde bulunan Uganda 1962'de "siyasi bağımsızlık"ına kavuşmuştur. İngiliz sömürgecilerinin onayıyla Cumhurbaşkanı olan Dr. Milton Obote 1966'da Anayasayı askıya almış, tüm muhalefet partilerini yasaklamış ve baskı mekanizmasını, özellikle gizli polis teşkilatını güçlendirmiştir.

Obote giderek bazı yabancı, özellikle de İngiliz şirketlerini devletleştirmiştir. İngiltere'nin Güney Afrikaya silah satımına karşı çıkmıştır. İngiliz gizli servisi, kendilerine baş ağrısı olan bu kişiyi alaşağı etmek için çabucak harekete geçmişler ve bir darbe ile, devletleştirmenin yavaşlatılmasını isteyen bir uşağı — İdi Amin'i — başa geçirmişlerdir. (1971)

İdi Amin İngiliz emperyalizmine yabancı birisi değildir. 21 yaşında İngiliz sömürge ordusuna girmiş ve İngiltere'de Kurmay okulunda eğitim görmüştür. 1962'de bağımsızlık ilanından sonra Uganda ordusunda Personel Şefi olmuştur.

Amin başa geçtikten sonra kendisinin büyük "anti-emperyalist", "anti-siyonist" olduğu imajını yaratmaya çalışmıştır. Gerçekte İdi Amin'in anti-siyonistliği bir taraftan ırkçılığa (tüm Musevilere karşı olmaya, Hitleri övmeye) varmış, diğer taraftan da Arapların petrol dolarlarını kendisine akıtmaya yaramıştır. Onun anti-emperyalistliği ise dikkatleri ülke içinde süregiden baskı rejiminden başka yere çevirmek için bir alet olmuştur.

Emperyalistlerin maşası olan İdi Amin işte müthiş bir baskı rejimi sürdürmüş, en ufak muhalefete dahi göz yummamıştır. 8 yıllık terör rejimi sırasında katledilenlerin sayısı 300 000 den milyonlara varmaktadır. Emperyalistler bu faşist rejimi desteklemekte hiçbir tereddüt göstermemişlerdir. İngiliz emperyalistleri Amin'e Harrier uçakları satarken, ABD emperyalistleri de 1970'lerden itibaren etkinlik kazanmaya başlamışlardır. İdi Amin Rus sosyal emperyalistleriyle de anlaşma yoluna gitmiştir. "Sovyetler Birliği" Amin için yeni bir askeri donatım kaynağı olmuştur.

İngiliz emperyalistleri bir taraftan Amin rejimine karşı çıkıyor görünüyor, öte taraftan Amin'in uçakları her ay bir uçak dolusu lüks tüketim maddesini Uganda'ya taşımışlardır. Kendi yatırımlarını korumak için büyük vurdumduymazlıkla olmadık hakaretlere (İdi Amin'in Kraliçenin yatağını paylaşmak istemesi gibi) katlanmışlardır.

İdi Amin'in iktidardan devrilişinden sonra başa geçen " Uganda Ulusal Kurtuluş Cephesi" adlı kukla teşkilat tıpkı Vietnam sosyal faşistlerinin desteğiyle Kamboçya'yı ele geçiren kukla "Kamboçya Ulusal Kurtuluş Cephesi" gibi iktidarı almadan birkaç ay önce kurulmuştur. İçinde akademikleri, iş adamlarını, eski ve yeni politikacıları barındırmaktadır. Esas olarak Uganda'daki en büyük aşiretlerden — Baganda ve Acholi aşiretlerinden — oluşmaktadır. Başı Baganda'lı profesör Yusuf Lule çekmektedir.

Yeni cumhurbaşkanı adaylarından en önemlisi Amerika'da tahsil görmüş, bir Amerikalı ile evli olan, Acholi aşiretinden bir dişçidir. Kurulan hükümet batılı emperyalist güçlerin, bilhassa

arkası sh. 39'da

Devrim Şehitlerinin gerçek sahibi işçi sınıfı önderliğinde emekçi halkımızdır

1960 yılları ülkemizde sınıf mücadelesinin yükseldiği yıllardı. Halkımızın sömürü ve zulme karşı mücadelesi gelişmekteydi. Emperyalizme uşaklık eden komprador patronlar ve ağalar ve onların devleti, halkımızın emperyalizme, feodalizme ve komprador kapitalizmine karşı gelişen mücadelesini bastırmak için halka azgınca saldırıyordu. Halkın mücadelesini durdura - bilmek için özellikle halka kurtuluş yolunu gösteren devrimcilere saldırıyorlardı.

1960'larda yükselen devrimci mücadele 1968 Temmuz'unda ilk şehidini verdi. Vedat Demircioğlu 6. Filo'ya karşı yapılan gösteriden sonra polis tarafından İstanbul Teknik Üniversitesi yurdunun penceresinden atılarak öldürüldü.

1969'da polis ve sivil faşistler 6. Filo'ya karşı yürüyüş yapan kitleye saldırdı. Bu saldırıda devrim iki şehit daha verdi. Gelişen mücadeleyle beraber hakim sınıfların katlet - tikleri devrimcilerin sayıları da artıyordu. 1968'den 1971 12 Mart'ına kadar katledilen devrimcilerin sayısı 50'yi buldu.

1970 yıllarında mücadele iyice saflarını ayırıyordu. Bir tarafta emekçi halk sınıflarından devrimciler, diğer tarafta komprador patron ve ağaların devleti vardı. Devrimciler emperyalizme bağımlılık zincirinin kırılması, feodalizmin tasfiyesi için savaşıyorlardı. Kürt milleti üzerinde uygulanan azgın milli zulmü ortadan kaldırmak için çarpışıyorlardı. Bağımsız ve demokratik bir Türkiye için halkı örgütlemeye çalışıyorlardı.

1971 yılı başlarında devrimci fikirlerin halk kitleleri içinde yayılıp hakim sınıfları tehdit eder hale gelmesi sonucu, hakim sınıflar 12 Mart 1971 darbesi ile askeri faşist diktatörlüğü uygulamaya giriştiler.

Darbe doğrudan halkın yükselen devrimci mücadelesini hedef almıştı. Açık askeri faşist diktatörlük, halka ve özellikle de devrimcilere ve devrimci örgütlere karşı azgın saldırıya girişti. Türkiye halkı birçok yiğit evladını şehit verdi. Birçok devrimci sokak ortalarında kurşunlandı, idam edildi, tuzaklara düşürüldü, kalleşçe katledildi.

Türkiye emekçi halkının çıkarlarını savunan birçok yiğit devrimci ve Türkiye proletaryasının önderleri hakim sınıflarca hunharca katledildi - ler. 12 Mart döneminde Mahir ÇAYAN'lar, Deniz GEZMİŞ'ler, İbrahim KAYPAKKAYA'lar, Ali Haydar YILDIZ'ların katledilmesi gibi geçtiğimiz yıllarda da Pir Ahmet SOLMAZ'lar, Mehmet Zeki ŞERİT'ler, Cemil OKA'lar, Selahattin DOĞAN'lar ve birçok devrimci hakim sınıflarca katledildiler.

Çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı, komprador patron-ağa devletine karşı mücadelesi devam ettiği müddetçe daha pekçok şehit vereceğinin bilincindedir. Türkiye halkının devrim mücadelesinde şehit düşen tüm devrimcilerin gerçek sahibi proletarya önderliğinde Türkiye halkıdır. İşçi sınıfı emekçi halkı kendi önderliği altında örgütleyerek komprador patron-ağa devletini yıkıp proletarya önderliğinde Demokratik Halk İktidarını kurma mücadelesinde devrim şehitleri nin öcünü hakim sınıflardan alacak - tır.

Her zaman halkımız tarafından saygıyla anılan yiğit devrim şehitlerini halkımız mücadelesinde ölümsüzleştirecektir ve onlara şöyle seslenecektir :

"SİZ Kİ CANINIZI VERDİNİZ HALKIMIZ İÇİN,
SİZ Kİ HER ŞEYİNİZİ VERDİNİZ BU KAVGA UĞRUNA,
GÖĞSÜMÜZDE ONURLA DALGALANAN KAVGANIN BAYRAĞINA SİZ Kİ KIZIL RENGİNİ VERDİNİZ.
EY, ÖLÜMSÜZ HALKIMIZ İÇİN TOPRAĞA DÜŞENLERİMİZ,
EY, YÜCE OĞULLARI HALKIMIZIN,
GURURLA VE SABIRLA DİNLENİN ŞİMDİ KAVGANIZI SÜRDÜRÜYOR EMEKÇİ HALKIMIZ !"

Bu nedenle bu yazımızda; hakim sınıflar tarafından 30 Mart 1972'de Kızıldere'de katledilen Mahir ÇAYAN ve arkadaşlarını, 6 Mayıs 1972'de darağacında son nefesini veren Deniz GEZ -

MİŞ, Yusuf ASLAN ve Hüseyin İNAN'ı, onlardan 1 yıl sonra 18 Mayıs 1973'de komprador patron-ağaların faşist işkencecileri tarafından hunharca katledilen İbrahim KAYPAKKAYA'nın mücadelesi ve hakim sınıflar karşısındaki tavrını ortaya koyarak, onların şahsında tüm devrim şehitlerini anacağız.

YİĞİT DEVRİM SAVAŞÇISI MAHİR ÇAYAN VE 9 ARKADAŞI KIZILDERE'DE HUNHARCA KATLEDİLDİ.

Yıl 1972, 30 Mart... Kızıldere faşist namlularla dört bir yandan kuşatıldı. Mahir ÇAYAN, Cihan ALPTEKİN, Ertan SARUHAN, Sinan Kazım ÖZÜDOĞRU, Sebahattin KURT, Hüdai ARIKAN, Ahmet ATASOY, Ömer AYNA, Nihat YILMAZ ve Saffet ALP Kızıldere'de son nefeslerine dek yiğitçe direndiler. Kızıldere'de hakim sınıflar tarafından hunharca katledilen 10 yurtsever, halkımızın kurtuluşu için mücadelede, faşist namlulara korkmadan göğüs açtılar, hiçbir zaman kendi çıkarlarını düşünmediler.

M A H İ R   Ç A Y A N

Mahir Çayan 14 Ağustos 1945 yılında Samsun'da doğdu. Orta öğrenimini bitirdikten sonra Siyasal Bilgiler Fakültesine girdi. Öğrenci gençliğin yürüttüğü anti-emperyalist, anti-faşist mücadelede ön saflardaydı. 1968'lerde Türkiye İşçi Partisi'ne karşı verilen mücadelede devrimci saflarda yer aldı. 1970'lerde DEV-GENÇ içerisinde yetişen Mahir Çayan, ülkemizin emperyalizme bağımlılık zincirinin kırılması yönünde mücadelesini yoğunlaştırdı.

Mahir Çayan teorik araştırma ve incelemelere de önem verdi. Türkiye devrimi üzerine görüşlerini, AYDINLIK SOSYALİST DERGİ, TÜRK SOLU, KURTULUŞ, vs. gibi dergilerde yazdığı yazılarda ortaya koydu. "Aydınlık Sosyalist Dergi'ye Açık Mektup" adlı yazısıyla Mihri Belli'den ayrılışını vurguladı. Mihri Belli ile olan bağını kopardı.

Bu görüşler daha sonra THKP-C (Türkiye Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi)'nin kurulmasında temel alındı.

THKP-C'nin kuruluş çalışmalarında yer alan Mahir Çayan, 16 Kasım 1971'de 3 arkadaşıyla birlikte İsrail Baş konsolosu Ephraim Elrom'u rehin aldı. Tutuklu bulunan arkadaşlarını kurtarmak istiyordu. İstekleri yerine getirilmediğinden 22 Mayıs 1971'de Elrom'u cezalandırdılar. Faşist diktatörlük, Elrom'un ölümü üzerine Mahir ve arkadaşları etrafındaki çemberi iyice daralttı.

Bu çemberi yaramayacaklarını anlayan Mahir Çayan ve Hüseyin Cevahir,

MAHİR ÇAYAN VE 9 ARKADAŞI...

Maltepe'de bir Binbaşa'nın evine girerek, 15-16 yaşlarındaki Sibel'i beraberlerinde tuttular. Ev, faşist diktatörlüğün vurucu timlerince kuşatıldı. O günlerde, 31 Mayıs 1971'de radyodan Nurhak'ta Sinan Cemgil ve arkadaşlarının faşist namlular tarafından hunharca katledildiğini duyan Mahir ve Hüseyin bağımsızlık ve özgürlük marşları söyleyerek balkona çıktılar. Kollarını açarak "YAŞASIN BAĞIMSIZ TÜRKİYE, KAHROLSUN EMPERYALİSTLER" diye haykırdılar. Mahir Çayan balkondan halka "YOKSUL HALKIMIZ İÇİN DÖĞÜŞÜYORUZ. SİZİN İÇİN, SİZLER VE ÇOCUKLARINIZ İÇİN. BAĞIMSIZ TÜRKİYE İÇİN!" diye seslendi.

Faşist diktatörlüğün saldırısı sonucu Hüseyin Cevahir öldürüldü, Mahir Çayan ise yaralı olarak yakalandı. Maltepe askeri cezaevine konan Mahir in sıkıyönetim mahkemelerince idamı istendi.

1 Aralık 1971'de Mahir Çayan, idamı istenen Ulaş BARDAKÇI, Cihan ALPTEKİN, Ziya YILMAZ ve Ömer AYNA İstanbul Maltepe cezaevinden tünel açarak kaçmayı başardılar.

Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan o günlerde idam edilecekti. Deniz Gezmiş ve arkadaşlarını kurtarmak isteyen Mahir Çayan, 28 Mart 1972'de Ordu'nun Ünye ilçesinde görevli radar teknisyeni 3 İngiliz askerini rehin aldı. Rehinleriyle birlikte Kızıldere'ye gelen Mahir Çayan ve arkadaşları Deniz Gezmiş'in arkadaşlarıyla buluştular.

Bunu haber alan hakim sınıfların ordusu, Kızıldere'yi havadan ve karadan kuşattı. Teslimiyeti reddeden Mahir ve 9 arkadaşı "DÖNMEYE DEĞİL, ÖLMEYE GELDİK" diyerek kanlarının son damlasına kadar çarpışmayı seçtiler. Yanlarında esirleri olduğu halde Mahir Çayan ve arkadaşlarının bulunduğu kerpiç yapı, faşist namlularla 10 yurtseverin ve esirlerin mezarı haline geldi. Kızıldere'de ölümü seçen 10 yurtseverin kararlı direnişi, halkımızın mücadelesinin bir parçasıydı. Mahir Çayan ve arkadaşları halkımızın saflarında mücadele ettiler. Komprador patron-ağa devletinin sömürü, zulüm ve işkencesinin son bulması için mücadelelerinde faşist namluların hedefi oldular.

1972 yılının 6 Mayıs'ında Türkiye halkı üç yiğit evladını, üç devrim savaşçısını yitirdi. 1972 yılının 6 Mayıs'ında dünya haber ajansları, Türkiye'de üç idam hükmünün infaz edildiğini haber veriyordu. İdam edilenler Deniz GEZMİŞ, Yusuf ASLAN ve Hüseyin İNAN'dı.

D E N İ Z   G E Z M İ Ş

Deniz Gezmiş 1947 yılında Sivas'ta doğmuştu. Daha orta öğrenimi sırasında devrimci fikirlerle temasa gelmiş ve devrimci faaliyetlere başlamıştı. Sivas lisesinden de bu yüzden sürülmüştü. Daha sonra İstanbul'a gelmiş ve Türkiye İşçi Partisi (TİP) üyesi olarak bazı eylemlere katılmıştı. Ama süreç içerisinde TİP'in pasifist ve revizyonist çizgisini kavramıştı.

Deniz Gezmiş 1965'de İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesine kaydoldu. Gençlik hareketleri içinde kısa zamanda bu hareketlerin öncüsü olarak ortaya çıktı. 1968'de üniversite işgalinde en ön saflardaydı. Aynı yıl AYSEK toplantısında Amerikancı faşist AP hükümetinin Milli Eğitim bakanı Seyfi Öztürk'ü protesto ettiği için tutuklandı.

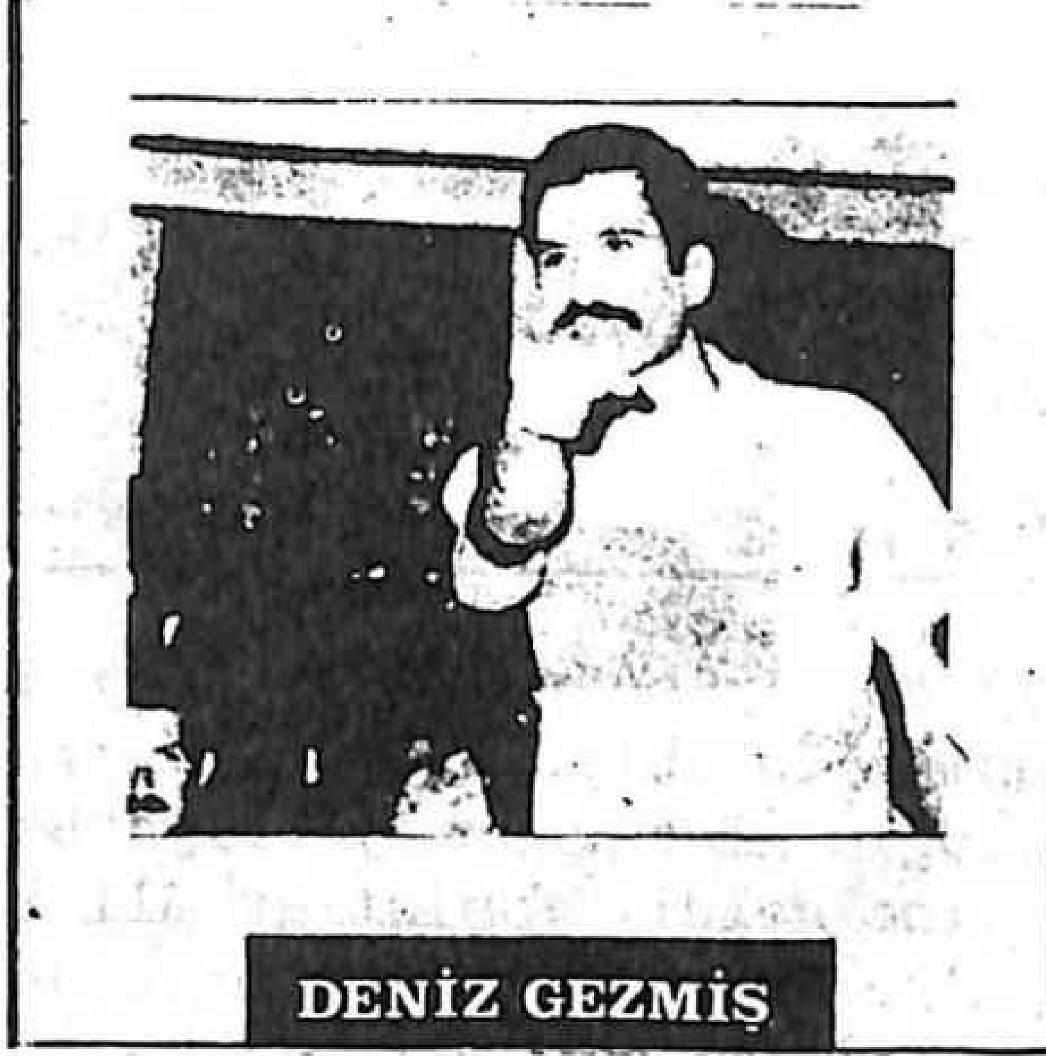
Amerikan 6. Filo'sunun Türkiye' ye gelişinde TİP'in gençlik içindeki takipçilerinin kurduğu barikatları aşarak, Amerikalı Coni'leri Dolmabahçe' de karaya çıkarmayan gençliğin antiemperyalist mücadelesinin en önünde idi.

İstanbul'da revizyonist TİP'kliğinin elinde olan Fikir Kulüpleri Federasyonu'na karşı Devrimci Öğrenciler Birliği (DÖB)'ü kuranların başında yine Deniz Gezmiş vardı.

1969 üniversite işgalinde Deniz Gezmiş yine en ön saflarda idi. Deniz Gezmiş daha sonra Filistin'e gitti. Orada devrimci tavrı ve yiğitliği ile kısa zamanda kendini sevdirdi. Döndükten sonra yakalandı ve tutuklandı. Serbest bırakıldıktan kısa bir süre sonra yine tutuklandı, Bursa cezaevinde 9 ay tutuklu kaldı.

Daha sonra Ankara'ya giderek Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan ile birlikte THKO (Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu) adlı örgütün kurulması çalışmalarına katıldı. Bu örgütün eylemlerine katıldı.

12 Mart'tan sonra halka ve devrimcilere karşı girişilen saldırı kampanyası sırasında yakalandı.
Hakim sınıfların sıkıyönetim mahkemelerinde idama mahkûm edildi. Deniz Gezmiş bütün hayatı boyunca halkın kurtuluşu için sömürüye ve zulme karşı mücadele etmiş bir devrim savaşçısı idi.
O yakalandıktan sonra da hakim sınıfların baskısına boyun eğmedi. Ölüme giderken babasına yazdığı son mektupta şöyle diyordu:

DENİZ GEZMİŞ

DENİZ GEZMİŞ'İN SON MEKTUBU

"Merkez Cezaevi" 6.5.1972

Baba,

Mektup elinize geçmiş olduğu zaman aranızdan ayrılmış bulunuyorum. Ben ne kadar üzülmeyin dersem yine de üzüleceğinizi biliyorum. Fakat durumu metanetle karşılamanı istiyorum. İnsanlar doğar, büyür, yaşar, ölürler. Önemli olan çok yaşamak değil, yaşadığı süre içinde çok şeyler yapabilmektir. Bu nedenle ben erken gitmeyi normal karşılıyorum ve kaldı ki benden evvel giden arkadaşlarım hiç bir zaman ölüm karşısında tereddüt etmemişlerdir. Benim de tereddüte düşmeyeceğimden şüphen olmasın. Oğlun ölüm karşısında aciz ve çaresiz kalmış değildir. O bu yola bilerek girdi ve sonunun da bu olduğunu biliyordu. Seninle düşüncelerimiz ayrı ama beni anlayacağını tahmin ediyorum. Sadece senin değil, Türkiye'de yaşayan Kürt ve Türk halklarının da anlayacağına inanıyorum.
Cenazem için avukatlarıma gerekli talimatı verdim. Ayrıca savcıya da bildireceğim. Ankara'da ölen arkadaşım Taylan Özgür'ün yanına gömülmek istiyorum. Onun için cenazemi İstanbul'a götürmeye kalkma. Annemi teselli etmek sana düşüyor. Kitaplarımı küçük kardeşime bırakıyorum. Kendisine özellikle tembih et, onun bilim adamı olmasını istiyorum. Bilim ile uğraşsın ve unutmasın ki bilimle uğraşmak da bir yerde insanlığa hizmettir. Son anda yaptıklarımdan en ufak bir pişmanlık duymadığımı belirtir, seni, annemi, ağabeyimi ve kardeşimi devrimciliğimin olanca ateşi ile kucaklarım.

oğlun Deniz Gezmiş

Deniz Gezmiş idam sehpasında ise şunları söylüyordu:
"Yaşasın Türkiye Halkının bağımsızlığı! Yaşasın Marksizm-Leninizmin Yüce İdeolojisi! Yaşasın Kürt ve Türk halklarının bağımsızlık mücadelesi! Kahrolsun Emperyalizm!"

Y U S U F   A S L A N

Yusuf Aslan 1947 yılında Yozgat'ta doğdu. 1966 yılında ODTÜ'ye girdi. Devrimci fikirlerle burada temasa geldi. Kıbrıs buhranı sırasında Cyrus Vance'in Türkiye'ye gelişinde ilk kez devrimci eyleme katıldı. Yakalanarak tutuklandı. Serbest bırakıldıktan sonra gençliğin devrimci mücadelesinin ön saflarında görev aldı. 1969'da CIA ajanı Komer'in arabasının yakılması eyleminden sonra yeniden tutuklandı. 1969 baharında ODTÜ işgaline yine ön saflarda katıldı. 1970 yılında AID deposunun yakılması üzerine yeniden yakalandı. Ve ağır işkencelere rağmen tek kelime söylemedi.
Aynı yıl Hüseyin İnan'la birlikte Filistin'e gitti. Dönüşünde yine tutuklandı. Yine işkence tezgâhına sokuldu. İşkenceciler Yusuf'tan tek kelime alamadılar. Daha sonra Türkiye

YUSUF ASLAN

Halk Kurtuluş Ordusu adlı örgütün kuruluşunda görev aldı. Bu örgütün eylemlerine katıldı. Deniz Gezmişle birlikte, diğer arkadaşlarına ulaşmak için yolda iken, yaralanarak yakalandı. Faşist sıkıyönetim mahkemelerinde idama mahkum edildi. Yusuf Aslan idam edileceği sabah kendisiyle görüşmeye gelen avukatına :
"Biz inanıyoruz ki, bu mücadele bizim ölmemizle son bulmayacaktır." diyordu.
Yusuf Aslan idam sehpasında ise şunları söylüyordu :
"Ben halkımın bağımsızlığı ve mutluluğu için şerefimle bir defa ölüyorum. Sizler, bizleri asanlar, şerefsizliğinizle her gün öleceksiniz. BİZ HALKIMIZIN HİZMETİNDEYİZ ; SİZLERSE AMERİKANIN HİZMETİNDESİNİZ. YAŞASIN DEVRİMCİLER, KAHROLSUN FAŞİZM ! "

Halkımız yiğit devrim savaşçısı Yusuf Aslan'ı unutmayacak, öcünü mutlaka alacaktır.

H Ü S E Y İ N   İ N A N

Hüseyin İnan 1949 yılında Sarız'da doğdu, Kürt ulusundandı. Daha küçük yaşlarda milli baskıya karşı direniş ruhuyla doluydu. 1966'da ODTÜ'ye girdi. Hüseyin İnan 1967 ortalarında devrimci tarzda örgütlenmenin gerekliliğini gördü. Kısa zamanda çok sayıda Marksist eser okudu. Militan bir örgüt kurmak için bazı devrimcilerle temaslar kurdu. 1969 sonlarında bir gurup devrimci ile Filistin'e gitti. Dönüşte Diyarbakır'da tutuklandı, sekiz ay hapiste kaldı.
Tahliye olduktan sonra Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu'nun kuruluş çalışmalarına katıldı. Şehirde ve kırda yapılan eylem hazırlıklarına ve de eylemlere katıldı. Yakalandıktan sonra Türkiye devrimiyle ilgili görüşlerini yazıya döktü. Hüseyin İnan Halk için can pahasına mücadeleye atılmış yiğit bir devrim savaşçısı idi. O halk için

HUSEYİN İNAN

ölümün yüceliğinin bilincinde bir devrimciydi. Ölüme gülerek ve "Mücadele bizimle bitmeyecek" diyerek yürüdü. Ve idam sehpasında, Hüseyin İnan şunları söyledi :
"Ben hiçbir şahsi çıkar gözetmeden halkımın mutluluğu ve bağımsızlığı için savaştım. Bu bayrağı bu ana kadar şerefle taşıdım. Bundan sonra BU BAYRAĞI TÜRKİYE HALKINA EMANET EDİYORUM. YAŞASIN İŞÇİLER, KÖYLÜLER ve YAŞASIN DEVRİMCİLER. KAHROLSUN EMPERYALİZM VE FAŞİZM ! "

Deniz, Yusuf, Hüseyin idam sehpasında halkın başeğmezliğinin simgesi olarak dimdik durdular. ONLARIN anısı bugün her zamankinden daha canlıdır.

İ B R A H İ M   K A Y P A K K A Y A

1973 18 Mayıs'ında yiğit devrim savaşçısı İbrahim Kaypakkaya'nın babası, oğlu ile görüşmeye Diyarbakır cezaevine geldi. Faşistler Ali Kaypakkaya'ya İbrahim'in kurşunla delik deşik edilmiş, parçalanmış cesedini verdiler.
İbrahim'i arkadaşları en son 16 Mayıs'ta görmüşlerdi. 16 Mayıs'ta İbrahim sorgu için savcılığa götürülmüştü.
Savcılık yaptığı açıklamada İbrahim Kaypakkaya'nın intihar ettiğini söyledi.
Bu faşistlerin sık sık başvurduğu bir metoddur. Onlar devrimcileri işkenci ile öldürürler, ardından intihar etti derler. Haince, kalleşçe kurşunlarlar, kaçarken vuruldu derler.
İbrahim Kaypakkaya'nın önderlik ettiği Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist (TKP/ML) adlı örgütün üyesi oldukları gerekçesi ile yargılanan devrimciler bu konuda mahkemeye verdikleri dilekçede şöyle diyorlar :

"İbrahim Kaypakkaya yoldaş bir komünisttir. (...)
O bir komünistin intihar etmesinin korkaklık, proletarya davasına ihanet olduğunun bilincinde olan ve bunu yoldaşlara öğreten bir önderdir.
İntihar, ABD emperyalizminin, onların kompradorlarının ve toprak ağaları kliğinin savcı Yaşar DEĞERLİ'nin iddia ettiği gibi komünistlerin de-

ğil, faşist köpekler, işbirlikçiler ve halk düşmanları gibi korkakların, halkımızın devrimci mücadelesinin zafere yaklaştığı günlerde seçtikleri bir tercih olacaktır. Stalin yoldaş'ın önderliğindeki Sovyet Kızıl Ordusunun Berlin'e girdiği gün, gelmiş geçmiş en büyük faşist köpek Adolf HİTLER'di beynine kurşunu sıkan !

İbrahim KAYPAKKAYA yoldaş, Nazi işkence odalarının tavanına "Unutma ki sen bir komünistsin" diye yazarak, falakaya her yatırılışında o yazıyı okuyup, faşist cellatlara karşı direnen DİMİTROV'ların, Naziler tarafından kurşuna dizilirken, Alman askerlerine "Ben sizin kurtuluşunuz için mücadele ettim, siz kurtuluşunuzu öldürüyorsunuz" diye bağıran Fransız komünisti Georges POLİTZER'lerin, Nazi kurşunlarına karşı korkusuzca göğüs geren Ernest THAELMANN'ların ve ölümü "Yaşasın Ho Şi Minh" diyerek göğüsleyen Vietnam kahramanlarının, her türlü şart altında son nefesleri ne kadar sürdürdükleri mücadelelerin izleyicisidir.

Canını proletaryanın ve halkların kurtuluşuna adamış komünistler, faşist zulüm ve baskılardan korkarak intihar etmezler. İntihar tercihini seçecek olanlar bizzat halkın devrimci mücadelesinden korktukları için zulmeden faşist köpeklerdir.

İşte bu somut gerçeklerden ötürü - dür ki, önderimiz İbrahim KAYPAKKAYA yoldaş intihar etmez ve etmemiştir. ÖLDÜRÜLMÜŞTÜR ! "

İbrahim Kaypakkaya, işkence altında alınan ifadesinde, devrimci mücadele ye nasıl katıldığını ve mücadelesini şöyle anlatmaktadır :

" Ben yoksul bir ailenin çocuğu olarak, altı yıllık Hasanoğlan İlköğretmen Okulu'nda yatılı olarak okudum. Hasanoğlan'daki başarılı öğrenciliğim nedeniyle Yüksek Öğretmen Okulu'na gönderildim. Bir yıllık hazırlık sınıfında okuduktan sonra İstanbul Çapa Yüksek Öğretmen Okulu'na ve aynı zamanda İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesine girmiş oldum. Bundan sonra Devrimci gençliğin demokratik ve devrimci eylemlerine katıldım. Devrimci düşüncemi geliştirdim. 1967 yılında 9 arkadaşla birlikte Çapa Fikir Klübünü kurduk. O dönemde, Fikir Kulüpleri Federasyonu'nun ve Türkiye İşçi Partisi'nin bir üyesi olarak, onların düzenlediği bütün toplantı, forum, miting ve gösterilere katıldım. 1968 yılında okuldan, gerici yönetim tarafından önce muvakkat ve daha sonra kat'i olarak uzaklaştırıldım. Buna karşı Danıştay'dan yürütmenin durdurulması kararı almama rağmen, okulun faşist yöneticileri, bu karara uymadı. Benim düşünce yapım, katılmış olduğum eylemler ve gençlik örgütündeki çalışmalarım, okuldan uzaklaştırılmamın başlıca sebebi olarak gösterildi. Hatırladığım kadarıyla o zamanlar katıldığım, NATO'ya hayır ve Amerikan 6. Filosunu protesto eylemleri, halk aşıkları gecesi düzenlemeye çalışmam, bazı bildirilerin dağıtılması ve işçi yürüyüşlerine katılmam öğrencilik sıfatıma zarar getiren hareketler olarak telâkki edilmişti. Oysa bunlar, yurdunu ve halkını seven herkesin, kendi inancı ve bilinci doğrultusunda sürdürmesi gereken ve kişisel sorumluluğu olan çalışmalardır.

• • • • • • • • • •

"Ancak şahsımı ilgilendiren konular ve hakkımdaki isnatları taşan hususlardan gayri — gençlik örgütü ve çalıştığım guruplar içinde başkalarını etkileyebilecek bir beyanda bulunamam. Anlatmış olduğum şeyler, gençlik örgütü ve içinde bulunduğum devrimci guruplar saflarında kendi çalışma ve düşüncelerimle ilgili bulunmaktadır. Başkaları hakkında beyanda bulunmayı şahsi sorumluluk sahanı aşan bir hareket sayarım. Sıkı yönetim ilanına kadarki faaliyetlerim bunlardı.

• • • • • • • • • •

"Esasen biz komünist devrimciler, prensip olarak siyasi kanaatlerimizi ve görüşlerimizi hiçbir yerde gizlemeyiz. Ancak örgütsel faaliyetlerimizi, örgüt içinde bizimle çalışan arkadaşlarımızı ve örgüt içerisince olmayıpta bize yardımcı olan şahıs ve guruplara açıklamayız. Kişisel sorumluluğum açısından gerekeni zaten söylemiş bulunuyorum. Ben buraya kadar anlattıklarımı samimiyetle inandığım Marksist-Leninist düşünce uğruna yaptım, ve sonuçtan da asla pişman değilim. Ben bu uğur

da her türlü neticeyi göze alarak ve can bedeli bir mücadeleyi öngöre rek çalıştım. Neticede yakalandım. Asla pişman değilim. Birgün sizin e linizden kurtulursam gene aynı şekilde çalışacağım."

. . . .

İBRAHİM KAYPAKKAYA

Ibrahim Kaypakkaya faşist işkenceci lere karşı devrimci tavrın en soylu örneklerini verdi. Ondan birşey öğrenemeyeceklerini anlayan, onun mücadele azminden korkan faşist cel - latlar, onu hunharca katlettiler. Hakim sınıflar devrimcileri öldür - mekle, sınıf mücadelesinin duracağı nı sanıyorlardı.

Denizler, Mahirler, İbolar, Hüseyinler, Sinanlar öldü ; onlar öldü ama, daha onlarla, yüzlerle, binler le Denizler, Mahirler, İbolar var.

Ölenlerin başlattığı eser mutlaka tamamlanacaktır.

Ölümlerden duyduğumuz üzüntü ve kini, sınıf mücadelesinde önüne ge çilmez bir enerjiye dönüştürelim.

- DEVRİMCİLER ÖLÜR, DEVRİMLER SÜRER !

- YAŞASIN ÇEŞİTLİ MİLLİYETLERDEN TÜRKİYE HALKININ HALK DEMOKRASİSİ VE BAĞIMSIZLIK MÜCADELESİ !

DİZİ DİZİ

Soyguncu ağayı almış yanına
Fakirin yoksulun girer kanına
Memleket namına millet adına
İşlenir.cinayet gör dizi dizi

Kimi işkencede hücrede çürür
Kimi devrim için canını verir
Kimisi hapiste köyde sürünür
Halkımın dertleri var dizi dizi

Kimini jandarma vurur kaçakta
Kimini faşistler keser sokakta
Kimi gecekondu kimi pusuda
Vurulur yiğitler gör dizi dizi

Devrim olur hak haksızdan alınır
Meydanlarda davul zurna çalınır
Gün gelir halk mahkemesi kurulur
Hesaplar sorulur gör dizi dizi

Ozan Özgür

<u>VURULURUM</u>

Namlular alnımıza
canımıza dayalı
1ooo kardaş
Vurgunlar soygunlar beyi
kastetmiş canıma
Yanım yönüm çevrili
kalleş pusularla
Vurulurum
Onlarca, yüzlerce, binlerce
hem dom dom kurşunuyla
vurulurum
kan uykular
mahzun düşler
karanlık mağaralarda
karda, kışta
sabah, öğle
gece vakti
Vurulurum
binlerce, binlerce
ve binlerce

M.Cavı

baştarafı sh.24'te

lizme, sosyal emperyalizme ve her tür lü gericiliğe karşı amansız mücadele ettiğimiz için bizlere saldırmaktadır lar. Fakat bizim mücadelemiz haklı ve şerefli bir mücadeledir; ne faşist sal dırılar, ne B.Alman emperyalizminin bas kı ve tertipleri bizi yıldırmayacak - tır. Tersine mücadeleci birliğimiz da ha da pekişecek, saflarımız daha da genişleyecektir.

- MHP, ÜGD KAPATILMALI, MİT, KONTR-GERİLLA DAĞITILMALIDIR !
- SIKIYÖNETİME HAYIR !
- YURT DIŞINDAKİ FAŞİST DERNEKLER KAPATILMALIDIR !
- KAHROLSUN B.ALMAN EMPERYALİZMİ !

baştarafı sh.31'de

Amerikan ve İngiliz emperyalizmleri - nin tam güdümündedir. Bir "batılı" ya göre, kurulan yeni hükümet "Afrika'da bulunabilecek kurulu düzen taraftarı en namuslu guruptur."

Yeni hükümet ABD ve Britanya'nın ül kenin yeniden inşası için gerekli o- lan en az 2 Milyar dolarlık yardımın büyük bir kısmını üzerine alacaklarını ümit etmektedir. Bu bağlamda Britanya ilk elden 2 Milyon dolar "yardım" vermiştir. AET 100 milyon dolar vaad etmiştir. Bir Amerikan diploma - tik heyeti 24 Nisan'da Uganda'yı ziya ret ederek 1973'te kesilen diplomatik ilişkileri restore etmiş ve yapılacak "yardım"ları tesbit etmiştir. Britanya 24 Nisan'da yeni hükümeti tanıyan ilk ülke olmuştur.

İdi Amin'in Yusuf Lule veya Milton Obote ile değiştirilmesi Uganda halkının sömürülmesini değiştirmeyecektir. Yıpranan eski uşakların yenileriyle değiştirilmesi dünyanın birçok ülke - sinde olagelmektedir. Bu değişiklik - ler gözümüzü karartmamalıdır. Uluslar arası sermayenin kolları Uganda' dan sökülüp atılmadıkça sömürü düzeni de- vam edecektir.

- KAHROLSUN EMPERYALİZM, SOSYAL EMPERYALİZM !

BİZDEN ONLARA

Biz
Ellerimizde nasır,
Ayağımızda çarık,
Boynumuzda kir;
Yüzümüzde yılların biriktirdiği
Acı yas çizgileri,
Ve kalbimizde kabaran
Kinimizle insanız!

Ayaklarımıza vurduğunuz
Esaret prangaları,
Ellerimizdeki kelepçeler
Ve alınlarımızdaki
Kara damgalar;
Daha bir kamçılıyor
Özgürlük tutkumuzu

Tarihin derinliklerinden sesleniyoruz
Dinleyin!
Öküz koşan,
Tırpan tutan,
Kaval çalan,
Çekiç vuran,
Silah atıp orman yakan
Bu nasırlı balyozlar;
Kıracak hırsla birgün
Taktığınız kelepçelerle prangaları,
Yıkacak ördüğünüz
Cehalet duvarlarını,
Bilgiyle donanmış olarak uslarımız!

Sonra bizim olacak
İntikamımızla kendi öz topraklarımız!
Bize çalışacak fabrikalar!
Özgürlük türküleri söyleyeceğiz hep beraber!
Demir döğeceğiz, tırpan sallayacağız kardaşça
Ve insanca yaşayacağız, insanca!

Ozan Özgür

Yine kitapları, türküleri, bayraklarıyle geldiler,
Dalga dalga aydınlık oldular,
Yürüdüler karanlığın üstüne.
Meydanları zaptettiler yine.

Beyazıtta şehit düşen,
Silkinip kalktı kabrinden,
Ve elinde bir güneş gibi taşıyıp yarasını
Yıktı Şahmeran'ın mağarasını.

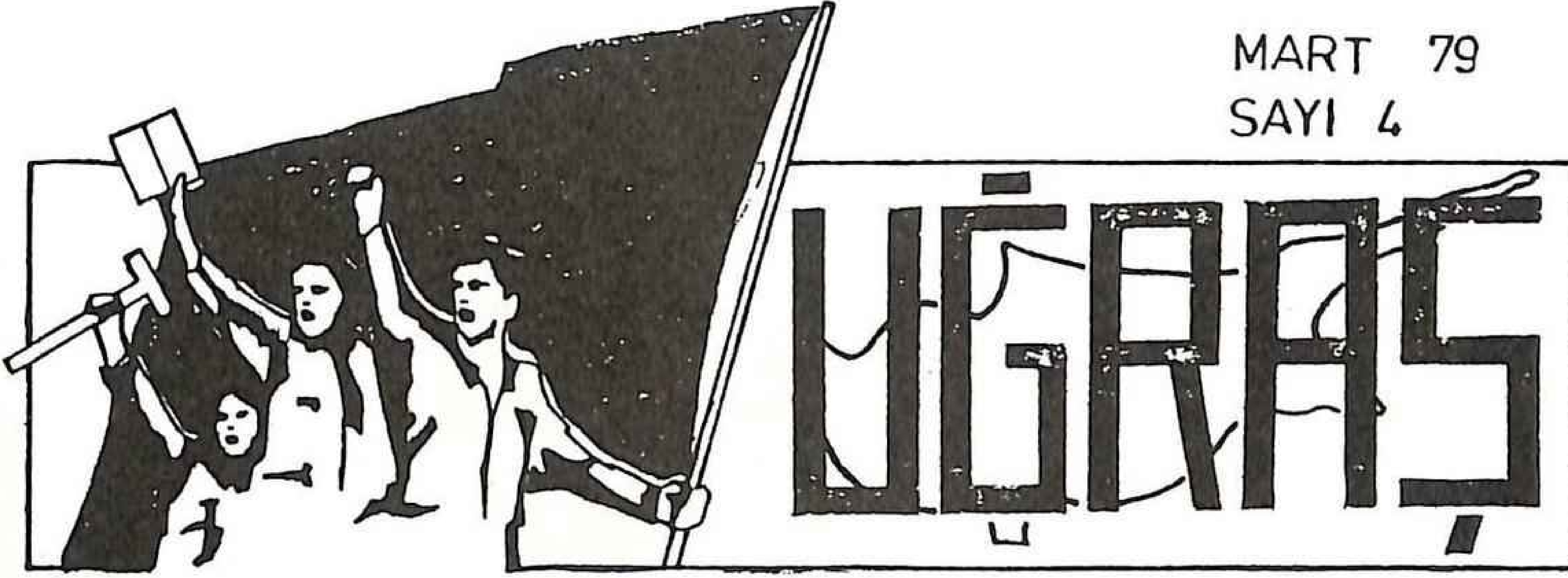
Daha o gün değil, derlenip dürülmesin bayraklar.
Dinleyin, duyduğunuz çakalların ulumasıdır.
Safları sıklaştırın çocuklar,
Bu kavga faşizme karşı, bu kavga
hürriyet kavgasıdır...

Nâzım Hikmet

UĞRAŞ'I
OKU! OKUT!

DEMOKRATİK, EKONOMİK, AKADEMİK HAKLARIMIZ
BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK KIBRIS için

MART 79
SAYI 4

İNGİLTERE KIBRISLI TÜRK ÖĞRENCİ FEDERASYONU
YAYIN ORGANI

HALKIMIZIN HALK DEMOKRASİSİ VE BAĞIMSIZLIK MÜCADELESİ YOLUNDA

İKTÖF

6. GENEL KURULU YAPILDI !

BİRLİK'İ OKU, OKUT, ELEŞTİR! YAZI GÖNDER!

BİRLİK

TÖK-YD-ÖK

Üye federasyonlar:
ATÖF, BTÖF, FTÖB

Yazışma adresi: 388/A Green Lanes,
London N4, ENGLAND

Hesap numarası: A. Akyüz, Commerzbank Zweigstelle
Bockenheim/FRANKFURT
No: 77 35 129
Bankleitzahl: 500 400 00

FİATI: 1 DM, 2 Fr, 30 p, 8 Sch